STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 05031

DI PSIKHOLOGYE FUN DI MASN

Sigmund Freud

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

פראָפ. זיגמונד פרויד

די פסיכאלאגיע

פון די מאַסן און דער אַנאַליז פון

מענטשלעכן „איך"

צווייטע פאַרבעסערטע אויפלאַגע

פאַרלאַג מ. יערוכעמזאָן, וואַרשע
1929

Tobby [?] Bradshaw

50 [Nightingale St]
Rox. Mass

Ester Sirotta

90 Woombanye St
Rox. M

15 Wardman
Road
Rox. Mass

פאַרלאַג מ. יערוכעמזאָן, וואַרשע

נאָר וואָס דערשינען

נ. בוכאַרין

טעאָריע פון היסטאָרישן מאַטעריאַליזם

איבערזעצט (פון דער לעצטער רוסישער אויסגאַבע 1925) דורך שרה לערמאַן

טיף און גרונטלעך שעפּט בוכאַרין אויס יענע אַלע פּראָבלעמען וואָס וויבּרירן אין מוח פון יעטוועדן דענקנדן מענטש.

דו קענסט זיין אַן אָנהענגער, אָדער אַ קעגנער פון דער דאָזיקער געשיכטס-פילאָזאָפיע דאָך גלייכגילטיק וועט ניט אַדורכגיין קיין שום דענקנדיקער מענטש, פאַר דידאָזיקע צוויי אייביקע פּראָבלעמען גייסט און מאַטעריע. וועלכע שטעלן מיט זיך פאָר די אומאויפהערלעכע צו-ציונגס און אָפּשטויס קראַפט פונם מענשליכן געדאַנק דורך אַלע דורות.

פאַר דעם קלאַסן באַוווסטזיניקן אַרבעטער אָבער, איז די דאָזיקע געשיכטס-פילאָזאָפיע געוועזן דורך דעם גאַנצן דורותדיקן קאַמף, פאַר זיין באַפרייונג — ביזן היינטיקן טאָג. אין ווירבל און דראַנג פון געשיכטליכע געשעענישן דער עמד האש, דער לייכט-טורם וואָס האָט באַלויכטן, און באַלויכט דעם געשלענגלטן באַרג אַרויף וועג, צו זיין אַנטגילטיקע באַפרייונג דער סאָציאַליזם.

דאָס בוך איז צוטיילט אין 8 ביכער 4 טאָפּל-בענדער. פרייז פון יעדן טאָפּל-באַנד באַזונדער 350. אַלע פיר צוזאַמען 14.50 גילדן געבונדן אין 2 בענדער נאָך 3 גילדן.

פאַר בוכהענדלער, ביבליאָטעקן און גרופּן, געהעריקער ראַבאַט.

מיט באַשטעלונגען געגן נאָכנאַמע זיך צו ווענדן לויטן אַדרעס:

עס דרוקט זיך און דערשיינט אין דער גאַנצער צייט

דזשעק לאָנדאָן

דער ים=וואָלף

ווילן, אַרבעט, אויסדויער און זיג אַלעס פרייער מענטש, אַט זיי שטעלן מיט זיך פאַר די גייסטיקע צורה פון

דזשעק לאָנדאָן

דזשעק לאָנדאָנס שאַפונג איז די דערציונג פונם זון און דער וועג-ווייזער פונם פאָטער אינם טאָג-טעגלעכן האַרטן קאַמף פאַר זיין עקזיסטענץ.

„דער ים=וואָלף“ איז איינס פון זיינע קרוינווערק, וואָס האָט געמאַכט שטוינען גאַנץ אייראָפּע פאַר זיין לעגענדאַר מעכטיקן טאַלאַנט.

„דער ים=וואָלף“ דאָס איז דזשעק לאָנדאָנס וואָרט וועגן אַלע פּראָבלעמען, וואָס פייניקן דעם געדאַנק פון יעדן דענקענדן מענטש, ווי: ליבע, אויפאָפּערונג, גלויבן, טויט און השארת הנפש. מיט דעם דערשיינען פון דעם בוך ווערט אונזער איבערזעצונגס-ליטעראַטור באַרייכערט מיט איינעם פון די פּרעכטיקסטע ראָמאַנען וואָס זענען היינציטאָג פאַראַן אין דער הייגצייטיק מערב-אייראָפּעישער ליטעראַטור.

ווייטערדיקע אויפגאבן און ארבעטס-ריכטונגען

מיר האָבן ביז אהער אויסגעפאָרשט צוויי קינסטלעכע מאסן און איינגעזען, אז זיי זענען באהערשט פון צוויי געפיל-צוזאַמענבונדן, פון וועלכע איינע, צום פירער, זעט אויס, ווייניקסטנס פאר זיי — צו זיין מער פאסנדיקער ווי די אנדערע, וואָס עקזיסטירט צווישן די מאסן-יחידים.

אָבער אין דער מאָרפאָלאָגיע פון דער מאסע איז נאָך פאראַן א סך אויסצופאָרשן און צו באשרייבן. מען דאַרף ארויסגיין פון דער הנחה, אז א בלויזע מענטשן-מענגע איז נאָך נישט קיין מאסע, כל-זמן עס זענען נאָך נישט פעסטגעשטעלט געוואָרן יענע צוזאמענבונדן. מ׳דאַרף אָבער מודה זיין, אז אין יעדער מענטשן-מענגע טרעט זייער לייכט ארויס די טענדענץ צו דער פאָרמירונג פון א פסיכאָלאָגישער מאסע. מען מוז שענקען אויפמערקזאמקייט די פארשידנאַרטיקע מער אָדער ווייניקע באשטענדיקע מאסן, וואָס קומען צושטאנד ספאָנטאניש; מ׳דאַרף שטודירן די באַדינגונגען פון זייער אנטשטייונג און צערפאַל. קודם-כל אינטערעסירט אונז דער אונטערשיד צווישן די מאסן, וואָס האָבן אפירער און צווישן די, וועלכע האָבן

נישט אַ פירער, צי זענען נישט די מאַסן מיט פירער די אורשפּרינגלעכסטע און פאָלקאַמסטע? צי קען מען נישט אין די אַנדערע מאַסן פאַרטרעטן דעם פירער מיט אַן אידיי, מיט אַן אַבסטראַקט, פון וועלכע עס זענען אַן איבערגאַנגס-שטופע די רעליגיעזע מאַסן מיט אַ נישט זעבאַרן אַנפירער? צי איז נישט דער שטעלפאַרטרעטער פון אַן אַנפירער אַן אַלגעמיינע אידיי, אַ ווינטש, אין וועלכער עס נעמט אַן אַנטייל די מאַסע? דאָס דאָזיקע אַבסטראַקטע קען זיך ווידעראַמאָל, מער אָדער ווייניקער פולקאָם, פאַרקערפּערן אין אַ פּערזענלעכקייט פון אַ צווייטראַנגיקן פירער, און פון דער באַציונג צווישן אידיי און פירער שטראָמען אַרויס אינטערעסאַנטע פאַרשידנאַרטיקייטן. דער פירער אָדער די פירנדיקע אידיי קענען אויך, אַזוי צו זאָגן, ווערן נעגאַטיוו; דער האַס קעגן אַ באַשטימטער פּערזאָן אָדער אינסטיטוציע קען פונדעסטוועגן אויך ווירקן אַלס פאַראייניקונגספּונקט און אַרויסרופן ענלעכע געפילס-צוזאַמענבונדן, פּונקט ווי די פּאָזיטיווע. עס פרעגט זיך דאַן, צי דער פירער איז באמת נויטווענדיק פאַר דעם מהות פון דער מאַסע א.אַ.וו.?

אָבער די דאָזיקע אַלע פראַגן וואָס זענען טיילווייז אויך באַהאַנדלט געוואָרן אין דער ליטעראַטור וועגן דער מאַסן פּסיכאָלאָגיע, וועלן נישט אימשטאַנד זיין אונז אַראָפּצופירן פון די גרונט-פּסיכאָלאָגישע פּראָבלעמען, וואָס שטעלן זיך פאַר אונז אין דער סטרוקטור פון דער געזעלשאַפט. מיר זענען צום ערשט געבונדן פון אַ באַטראַכטונג, וואָס ברענגט אונז אויפן קירצסטן וועג צום באַווייז, אַז די ליבידא-צוזאַמענבינדן כאַראַקטעריזירן די מאַסע

מיר דערמאָנען זיך, ווי אַזוי די מענטשן פאַרהאַלטן זיך בכלל איינער צום צווייטן אין אַפעקטיוון צושטאַנד. לויט שאָפּענהויערס בארימטן פאַרגלייך פון די געפרוירענע ווילדע חזירים, פאַרטראָגט קיין שום מענטש נישט קיין צופיל אינטימע נאָענטקייט פון אַ צווייטן.1)

---

1) אַ סטאַדע פון ווילדע חזירים האָט זיך אַמאָל, אין אַ קאַלט-

לויט ווי עס באהויפטעט דער פסיכאָ-אנאליז פאלט אָפּ כמעט יעדע דויערהאַפטע אינטימע געפילס-פארהעלטניש צווישן צוויי פערזאָנען — אין חתונה, פריינטשאפט, עלטערן-און-קינדער-געפיל 1) אן אָפּזיצונג פון אָפּשטויסנדיקע, פיינטלעכע געפילן, וואָס ווערן נישט באקאנט אדאנק דאָס פארבארגן זיי. ווײַטיקער באהאלטן איז עס, בעת די צוויי קריגן זיך און ווען דער אינטערגעוואָרפענער מורמלט קעגן זיין איבערהערשער. דאָס זעלבע געשעט, ווען די מענטשן קומען זיך צוזאמען אין גרויסע מאסן. יעדעס מאָל, ווען צוויי פאמיליעס פארבינדן זיך אדאנק דער חתונה, האלט זיך יעדע איינע פון זיי פאר די בעסטע אדער בכבודיקערע ווי די צווייטע. פון צוויי שכנותדיקע שטעט ווערט יעדע א ישט-פא־גינערן, קאנקורענטין פון דער אנדערער, יעדע פראָווינץ קוקט פון אויבן אראָפּ אויף דער צווייטער. נאָענט-קרובישע פאָלקס-שבטים שטויסן אָפּ איינער דעם צווייטן. דער דרום-דייטש קען נישט ליידן דעם צפון-דייטש, דער ענגלענדער רעדט אויס אלדאס בייז אויפן שאָטלענדער, דער שפאניער פאראכטעט דעם פאָרטוגעזער. אז ביי גרעסערע דיפערענצן איז פאראן א נישט לייכטע שנאה, (דער גאליער קעגן גערמאנער

וינטער טאג, צונויפגעדריקט נאענט איינער צום צווייטן, כדי זיך שיצן דורך דער געגנזייטיקער ווארימקייט פאר דער פראסט. אבער באלד האבן זיי דערשפירט די קעגנזייטיקע שטעך, וואס האבן זיי ווידער דערווייטערט איינער פון צווייטן. ווען די באדערפעניש צו ווארימקייט האט זיי ווידער צוזאמענגעברענגט נאענט, דאן חזרט זיך איבער די זעלבע צרה, אזוי, אז זיי ווערן געווארפן הין און צוריק צווישן צוויי צרות, ביז זיי האבן אויסגעפונען א מעסיקע דערווייטערונג, אין וועלכער זיי האבן אמבעסטן געקענט אויסהאלטן". (Parerga und Paralipomenall Teil, Gleichnisse und Parabeln),

1) אחוץ אפשר מיט דעם איינציקן אויסנאם פון דער באציונג צווישן א מוטער מיט א זון, וואס שטיצנדיק זיך אויף דעם נארציזם, ווערט זי נישט געשטערט דורך קיין שפעטערדיקע ריוואליטעט און ווערט פארשטארקט דורכן אנטייל אין דעם אויסקלויב פון סעקסועלן אביעקט.

דער אריער קעגן סעמיס, דער ווייסער קעגן קאלירטן) דאס האט אונז שוין אויפגעהערט צו חידושן.

ווען די פיינטש.פט ווענדט זיך קעגן די אמאל געליבטע פערזאנען, באצייכענען מיר דאס אלס געפיל אמביוואלענץ און מיר דערקלערן זיך דעם דאזיקן פאל, פארשטייט זיך, מיט א צופיל ראציאנעלן אופן, דורך די פארשידענסטע סיבות צו אינטערעסן-קאנפליקטן, וואס טרעפן זיך גראד אין די אינטימע באציונגען. אין די ארויסטרעטנדיקע נישט-פריינטלעכקייטן און אפשטויסונגען קעגן נאענט-שטייענדיקע פרעמדע קענען מיר געפונען דעם אויסדרוק פון אייגנליבע, פון נארציזם, וואס שטרעבט צו זיין זעלבסט באהעסטונג און פירט זיך אזוי אויף, גלייך ווי די עקזיסטענץ פון אונטערשיידן זיינע אינדיווידועלע פעיקייטן ברענגט מיט זיך א קריטיק פון די דאזיקע אייגנשאפטן און א פאדערונג זיי איבערצומאכן. פארוואס עס האט זיך געוואקסן אזא גרויסע עמפינדלעכקייט גראד אויף די דאזיקע אי נצלהייטן פון דער דיפערענצירונג ווייסן מיר נישט; עס איז אבער נישט אפצולייקענען, אז אין דעם דאזיקן פארהאלטן זיך פון מענטשן, ווערט אויסגעדרוקט די גרייטקייט צו האס, די אגרעסיוויקייט, וועמעס אפשטאמונג ס'איז אומבאקאנט און וועלכע מען קען צושרייבן אן עלעמענטארן כאראקטער. 1)

אבער די גאנצע אומטאלעראנץ פארשווינדט, צייטווייליק אדער דויערנדיק, דורך די פארמירונג פון א מאסע און אין דער מאסע. כל זמן די מאסע פארמירונג געדויערט, אדער אויפוויפיל זי דערגרייכט. פארהאלטן זיך די יחידים, גלייך ווי זיי וואלטן געווען גלייכפארמיק, זיי דערליידן די אייגנארטיקייט

---

1) אין א בוך, וואס איז ערשט נישט לאנג (1920) דערשינען - Jenseits des Ichs princip האב איך געפרווט צו פארבונדן די פאלארקייט פון ליבע און האס מיטן אנגענומענעם קעגנזאץ פון לעבן-און-טויט-נייגונג, און די סעקסועלע נייגונגען צו באטראכטן אלס די ריינסטע פארטרעטער פון ד ערשטע, פון לעבנס-נייגונג.

פון א צווייטן, שטעלן זיך גלייך מיט אים און שפירן נישט קיין שום געפיל פון אפשטויסונג. אזא באגרענעצונג פון נאר־ציזם קען לויט אונזערע טעאָרעטישע אנשויונגען אנטשטיין נאָר דורך איין מאָמענט: דורכן ליבידאָ — צוזאמענבונד צו אנדערע פערזאָנען. די אייגנליבע געפינט איר גרעניץ נאָר אין דער ליבע צו אָביעקטן 1). מען וועט באלט שטעלן א פראַגע: צי פירט נישט די אינטערעסן־געמיינשאַפט אן־און פאַר־זיך און אין יעדן ליבידאָ־באציונג, צו דאס דולדן דעם צווייטן און צו איינזעצן? די דאָזיקע טענה מוז פארענטפערט ווערן מיט דעם, וואָס אויף אזא אופן קומט דאך נישט צושטאנד די בליי־בנדיקע באגרענעצטקייט פונם נארציזם, ווייל די דאזיקע טאלע־ראַנץ געדויערט נישט לענגער, ווי דער דירעקטער ריוח, וואָס מען האָט פון דער מיטארבעט מיט אַן אנדערן. אָבער דער פּראַקטישער ווערט פון דער דאָזיקער שטרייט־פראַגע איז אסך קלענער ווי מען מיינט, ווייל די דערפארונג האָט געוויזן, אז אין פאל פון מיטארבעט ווערן איינגעשטעלט רעגלמעסיקע לי־בידאָ צוזאמענבונדן צווישן די חברים, וואס פארלע גערן און פירן מער ווי דער ריוח. אין די סאציאלע באציונגען פון מענטשן געשעט דאס זעלבע וואס עס איז באקאנט דער פסי־כא־אנאליטישער פאַרשונג אין דעם אנטוויקלונגס־גאנג פון דעם אינדיווידועלן ליבידאָ. דער ליבידאָ שטיצט זיך אויף דער באפרידיקונג פון די גרויסע לעבנס־באַדערפענישן און קלויבט אויס די אין זיי באטייליקטע פערזאָנען אלס ערשטע אביעקטן. און פונקט וויביים יחיד, אזוי אויך אין דער אנטוויקלונג פון דער גאנצער מענטשהייט האָט נאָר געווירקט דער ליבידאָ אלס קולטור פאַקטאָר אין זין פון אַ קער פונם עגאָאיזם צו אלטרואיזם. און אזוי אויך, די געשלעכטלעכע ליבע צו דער פרוי־

---

1) זע: Zur Einfürung des Narzismus 1919. Samung kleiner Schriften zur Newrosenlehre, vierte Folge 1918.

צוזאמען מיט אלע פון איר ארויסדרינגנדיקע נויטיק טן. ז
שוינט אלץ, וואָס איז אנגענעם דער פרוי, פונקט ווי די דע-
סעקסואליזירטע, סובל מירטע האמאָסעקסו.לע ליבע צו אַן
אַנדערן מאנספ,רזאָן, וואָס אנטשטייט פון אַ בשותפותדיקער צוזאַ-
מב,ארבעט.

אלזאָ, אויב אין דער מאסע קומען פאר באַגרענעצונגען
פון דער נארציסטישער איגנליבע, וואָס עקזיסטירן נישט מחוץ
דער מאסע איז דאָס אן אפלייקנבארער באוויז פון דעם, אז
דער מהות פון דער מאסן פארמירונג באשטייט אין נייע זיך-
פארמירנ, יקע צוזאמענבונדען פון מאסן-מיטגלידער איינער צום
צווייטן.

איצט אבער פרענט זיך דרינגנדיק, פון וואסער ארט זע-
נען די דאָזיקע צ זא-ענבונדן: אין דער פסיכאָ-אנאליטישער
לערע וועגן נעוראָז האָבן מיר זיך ביז אהער באשעפ:יקט מיט
דעם צוזאַמענבונד פון אזעלכע ליבע-נייגונגען צו זייערע אָב-
יעקטן, וואָס האָבן פארפאלגט דירעקטע סעקסועלע צילן. וועגן
אזעלכע סעקסועלע צילן, קען פארשטייט זי,, נישט זיין קיין
רייד אין דער מאַסע. דא האבן מיר צוטון מיט ליבע נייגונגען,
וועלכע, הגם זיי ווירקן ווי ניקער ענערגיש, שטאַמען זיי דאָך
אָפּ פון זיינע אורשפרינגלעכע צילן. אין די ראמען פון דער
געוויינלעכער סעקס,עלער אביעקט-באהע,שונג האָבן מיר שוין
באמערקט דערע יינונגען, וואס אַנטשפרעכן דער אָפּנייגונג פון
דער נייגונג פונם סעקסועלן ציל. מיר האָבן דאָס באַשריבן
אלס שטופע פון פאַרליבטקייט און אנערקענט, אַז זי ברענגט
מיט זיך אַ געוויסע איינשפאָרונג פונם „איך". מיר וועלן דאָ
לייגן גרויס אויפמערקזאַמקייט אויף די דאָזיקע דערשיינונגען
פון פארליבטקייט, האָבנדיק א גרונט צו האָפן, אז מיר וועלן
געפינען א ן זיי די פארהעלטנישן וואָס קענען איבערגעטראָגן
ווערן אויף די צוזאמענבונדן פון דער מאסע. חוץ דעם וואָלטן
מיר אליין געוואָלט וויסן, צי דער דאָזיקער אַרט פונם באַ-
זיך פון אָב עקט, ווי מיר ווייסן דאָס פון געשלעכטס לעבן,
שטעלט מיט זיך פאָר דער איינציקער אופן פון געפילס-צוזאַ-

מענבונד, אָדער צי קענען געוומען ווערן אין באטראַכט נאָך אַנדערע מעכאַניזמען פּאַקטיש. ווייסן מיר פון דעם פּסיכאָ-אַנאַליז, אַז עס זענען פּאַראַן נאָך אַנדערע מעכאַניזמען פון געפילס-צוזאַמע[illegible] — די אַזוי גערופענע אידענטיפיציר[illegible] — וואָס זענען נישט גענוג באַקאַנט און שווער צו דערקלערן און וועמעס אויספאָרשונג דערווייטערט אונז אויף אַ געוויסע צייט פון דער טעמע מאַסן-פּסיכאָלאָגיע.

די אידענטיפיצירונג.

VII

די אידענטיפיצירונג איז באַקאַנט אינם פסיכאָ-אַנאַליז אַלס די פריסטע דערשיינונג פון אַ געפילס-צוזאַמענבונד צו אַן אַנדערער פערזאָן. זי שפּילט אַראָל אין דער פאָרגעשיכטע פון דעם עדיפּ-קאָמפּלעקס. אַ קליין יונגל האָט אַ באַזונדערן אינטערעס צו זיין פאטער, ער וואָלט געוואָלט זיין אזוי ווי ער, זיין אויף זיין אָרט אין אַלע פאלן. זאָגן מיר מיט אַ רויק געוויסן: דער פאטער ווערט זיין אידעאַל. דאָס דאָזיקע פאַרהאַלטן זיך האָט גאָרנישט צו טון מיט א פאסיווער אָדער פרויענלעכער שטעלונג צום פאָטער (און צום מאַנספערזאָן בכלל), דאָס איז אסך מער אויסשליסלעך מעגלעך. עס איז דורכויס אין הסכם מיט דעם עדיפּ-קאָמפּלעקס, וועלכער העלפט אים צוגרייטן. אין דערזעלבער צייט פון דער אידענטיפיצירונג מיטן פאטער, אָדער עטוואָס שפּעטער, האָט דאָס יונגל אָנגעהויבן באַציען זיך צו דער מוטער ווי צו אן אָביעקט פון א ווידערשטענדישן טיפּ. ער ווייזט, אלזא, צוויי פסיכאָלאָגישע צוזאַמענבונג: צו דער מוטער אַ ריינע סעקסועלע אָביעקט-נייגונג, צום

פאָטער אן אידענטיפיצירונג אלס אידעאַל. די דאָזיקע ביידע
צוזאַמענבונדן עקזיסטירן איינער לעבן צווייטן, אן קעגנזייטי·
קער השפעה אָדער שטערונג. אַלס פועל·יוצא פון דער נישט·
אויפהאַלטנדיקער פראָגרעסירנדיקער פאַראייניהייטלעכונג פון
גייסטיקן לעבן, באַגעגנען זיי זיך ענדלעך און דורך דעם דאָ·
זיקן צוזאַמענטרעף אַנטשטייט דער נאָרמאַלער עדיפ·קאָמפלעקס.
דער קליינער באַמערקט, אז דער פאָטער שטייט אויפן וועג
צו זיין מוטער; זיין אידענטיפיצירונג מיט דעם פאָטער נעמט
יעצט אָן א פיינטלעכע ריכטונג און זי ווערט אידענטיש מיט
דעם ווונטש צו פאַרנעמען דעם פאָטערס אָרט אויך ביי דער
מוטער. די אידענטיפיצירונג איז אויך פון אָנהייב אן אמבי·
וואלענט, זי קען זיין אַן אויסדרוק פון צערטלעכקייט, ווי אויך
דער ווונטש צו באַזייטיקן אים. זי פירט זיך אויף ווי אַן אָפּ·
שטאַמונג פון דער ערשטער אָ ר אַ ל ע ר פאזע פון דער ליבידאָ·
אָרגאַניזאַציע, אין וועלכן זי פאַרקערפּערט דעם באַגערטן און
געשעצטן אָביעקט דורך דער פאַרמיטלונג פון עסן און דערביי
פאַרניכטעט זי אים אלס אַזעלכן. דער קאַניבאַל בלייבט, ווי
באַקאַנט, שטיין אויף דעם דאָזיקן שטאַנדפּונקט; ער האָט ליב
אויפצופרעסן זיינע שונאים, און ער פרעסט נישט אויף די
יעניקע, וועלכע ער קען ווי·עס·איז אַמאָל ליב האָבן. 1)

דעם גורל פון דער דאָזיקער אידענטיפיצירונג פאַרלירט
מען שפּעטער לייכט אויסן אויג. עס קען דאַן געשען, אז
דער עדיפּ·קאָמפּלעקס באַקומט דאַן אַ פאַרקערטע ריכטונג, אז
דער פאָטער ווערט גענומען אין א פּראָפיל כצר מאָס, ווי אַן
אָביעקט, פון וועלכן די סעקסועלע נייגונגען ווערן אויף זייער

1) זע. „Drei Abhandlungen zur sexualtheorie“ und
Abraham. „Untersurungen uber die früeste prägenite Entwiklungs der Libido „Inter Zeitschr f, Psycho analyls IY, 1916, auch in dessen klinische Beitrage zur Psychoanalyse“. Intern. Psychoanalyt. Bibliotek. Bd. 10, 1921.

באפרידיקונג. און דאַן ווערט די אידענטיפיצירונג דער פאָרלויפער פון דעם צוזאַמענבונד פון אָביעקט צום פאָטער. דאס זעלבע גילט אויך ביים פאַל פון די זעלבע באַציונגען פון א קליינע טאָכטער צו א מוטער.

עס איז לייכט צו פאָרמולירן דעם אינטערשיד צווישן אַזאַ אידענטיפיצירונג פון פאָטער און דער אויסקלויב פון פאָטער אלס אָביעקט. אין ערשטן פאַל איז דער פאָטער דאָס, וואס מען וויל זיין, אין צווייטן — דאָס, וואָס מען וויל האָבן. עס איז, אלזאָ, דער אינטערשיד אין דעם, צי דער צוזאַמענבונד געפינט דעם סוביעקט אָדער אָביעקט פונם „איך". דעריבער איז מעגלעך די עקזיסטענץ פון דער ערשטער נאָר פאַרן אויסוויילן פון א סעקסועלן אביעקט. עס איז זער נישט לייכט צו שילדערן דעם דאָזיקן אינטערשיד פון מעטא־פסיכאָלאָגישן שטאַנדפונקט. מען דארף נאָר אנמערקן, אז די אידענטיפיצירונג שטרעבט נאָר צו דער פאָרמולירונג פון אייגענעם „איך" לויטן ביישפיל פון אן אנדערן מענטש, וועלכער ווערט גענומען אלס „אידעאַל"

פון א פאַרפלאָנטערטן צוזאַמענהאַנג נעמען מיר ארויס די אידענטיפיצירונג ביי א נעווראָזישן סימפטאָם־קאָמפלעקס. דאָס קליינע מיידעלע, וואָס מיר אָבסערווירן איצט, באַקומט דעם זעלבן ליבידאָ־סימפטאָם ווי איר מוטער, למשל, דעם זעלבן פּיינלעכן הוסט. דאָס קען פאָרקומען אויף פערשידענע וועגן. די אידענטיפיצירונג איז די זעלבע ווי פון דעם עריפּ־קאָמפלעקס, וואָס באַטייט דעם פיינטלעכן ווונטש צו פאַרנעמען דאָס אָרט פון דער מוטער, און דער סימפטאָם איז אַן אויסדרוק פון ליבע צום פאָטער, ווי צו אַן אָביעקט; זי רעאַליזירט דאָס פאַרנעמען דער מוטערס אָרט אונטערן איינפלוס פונם שולד באַוווסטזיין: דו האָסט געוואָלט זיין מוטער, איצט ביזטו עס, ווייניקסטנס אין די ליידן. דאָס איז דער קאָמפלעטער מעכאַניזם פונם היסטערישן סימפטאָם. אָדער, אָט דער סימפטאָם איז דער זעלבער ווי דער סימפטאָם כון דער געליבטער פערזאָן (ווי, למשל, דאָרע, אין Bruchstück einer Hysterieanalyse מאַכט נאָך דעם הוסט פון

פּאַטער), דאַן קענען מיר פאַרשטיין דעם מהות פון דער זאַך אַזוי: די אידענטיפיצירונג האָט פאַרנומען ס׳אָרט פונם אָביעקט-אויסקלויב. דער אָביעקט אויסקלויב איז דעגראַדירט געוואָרן ביז צו אידענטיפיצירונג. מיר האָבן געהערט, אַז די אידענטיפיצירונג איז די פריכטע און אורשפּרינגלעכסטע פאָרם פון געפילס-צוזאַמענבונד. אין די פאַרהעלטנישן פון דעם סימפּטאָמס אַנטשטייונג, ס׳הייסט, פון איר ארויסדרענגונג און ביי דער הערשאַפט פון מעכאַניזם פונם אומבאַוווסטזיניקן, קומט אָפט פאָר, אַז דער אויסקלויב פונם אָביעקט ווערט ווידער אַן אידענטיפיצירונג. אַלזאָ, דער „איך” נעמט אויף זיך די אייגנשאַפטן פונם אָביעקט. עס איז באַמערקנסווערט, אַז דער „איך” קאָפּירט בעת די דאָזיקע אידענטיפיצירונגען אַמאָל די נישט געליבטע, אמאל די געליבטע פערזאָן. עס איז פאַר אונז אויך אויפפאַלנדיק, וואָס ביידע מאָל איז די אידענטיפיצירונג א טיילווייזע, אַ שטאַרק באַגרעניצטע, דערמיט, וואָס זי באָרגט נאָר ארויס אַן איין איינציקן שטריך פון דער פערזאָן, וואָס דינט אַלס אָביעקט.

דער דריטער, באַזונדערס אָפטער און וויכטיקער פאַל ביי דער פאָרמירונג פון סימפּטאָם, איז, ווען די אידענטיפיצירונג לייגט נישט קיין אכט אויפן אָביעקט-פאַרהעלטניש פון דער קאָפּירטער פערזאָן. ווען, למשל, אַ מיידל אין אַ פּענסיאָנאַט האָט באַקומען אבריוו פון איר געהיימען פאַרליבטן, וואָס דערוועקט ביי איר אייפערזוכט און זי רעאַגירט דארויף מיט אַ היסטערישן אָנפאל, וועלן אייניקע פון אירע חברטעס, וואָס ווייסן דערפון, באַקומען דעמזעלבן אָנפאַל, ווי מיר זאָגן, דורך דער פּסיכישער אינפעקציע (אנשטעקונג). דאָ איז פאַראַן דער מעכאַניזם פון אידענטיפיצירונג, וואָס קומט פאָר אויפן יסוד פון ווונטש אָדער פון קענען געפונען זיך אין דערזעלבער לאַגע. די אַנדערע יואָלטן אויך געוואָלט האָבן געהיימע ליבע-באַציונגען און זיי אַקצעפּטירן אונטערן איינפלוס פון שולד-באַוווסטזיין די דערמיט פאַרבונדענע ליידן. ס׳וואָלט געווען נישט ריכטיק צו באַהויפּטן, אַז זיי נעמען פאַר זיך צו דעם דאָזיקן סימפּטאָם אויס מיטגע-

פיל. פארקערט, דאָס מיטגעפיל אַנטשטייט ערשט פון דער אידענטיפיצירונג, און דער באַוויז דערצו איז וואָס אַזעלכע אַנשטעקונגען אָדער אימיטירונגען קומען פאר אויך אינטער אַזעלכע אומשטענדן, ווען אפילו די סימפּאַטיע איז קלענער פון דער, וואָס איז פאראן צווישן די פריינדינס אין אַ פענסיאָנאַט. איין „איך" האָט דערפילט אַ וויכטיקע אנאלאָגיע אין איין פונקט ביי אַן אַנדערן. — ל. של, אין דער גלייכער גרייטקייט צו אַ געפיל, — עס אַנטשטייט אויף דעם באָדן אַן אידענטיפיצירונג אין איין פונקט, און אונטערן איינפלוס פון דער פּאטאָגענער 1) סיטואַציע רוקט זיך איבער די אידענט פיצירונג צום סימפּטאָם וואָס איז פּראָדוצירט געוואָרן דורכן „איך", די אידענטיפיצירונג דורכן סימפּטאָם ווערט, אזוי ארום, א סימן פון אַ באַהאַלטן אָרט פאר ביידע „איך׳ס", וועלכע דאַרפן ארויסגעשטויסן ווערן.

דאָס געלערנטע פון די דאָזיקע דריי קוועלן קענען מיר צוזאַמענעמען אזוי: ערשטנס: די אידענטיפיצירונג איז די אורשפּרינגלעכע פאָרם פון אַ געפילס-צוזאַמענבונד, צווייטנס, אַז זי ווערט אויף אַן אַרעגרעסיוון וועג דער ערזאַץ פון אַ ליבידאָ-אָביעקט-צוזאַמענבונד פונקט ווי דורך אינט-אָיעקציע 2) פון אָביעקט אינם „איך". דריטנס, אַז זי קען אנטשטיין ביי יעדער נייבאַמערקטער געמיינזאַמקייט מיט אַ פּערזאָן, וואָס איז גישט דער אָביעקט פון סעקסועלער נייגונג. וואָס באַטייטנדיקער ס׳איז אָט די געמיינזאַמקייט, אַלץ דערפאָלגרייכער מוז ווערן די דאָזיקע טיילווייזע אידענטיפיצירונג, און אזוי אויס פּאַסט זי זיך צום אנפאַנג פון א נייעם צוזאַמ נבונד.

מיר טראַכטן אפילו, אַז דער קעגנזייטיקער צוזאַמענבונד פון די מאסן-אינדיווידואומען איז לויט זיין נאַטור אַזאַ אידענטיפיצירונג דורך אזויכטיקער אַפעקטיווער-געמיינזאַמקייט, און מיר קענען זיך משער זיין, אַז די דאָזיקע געמיינזאַמקייט

---

1) קראנקייט

2) אריינגיסן זיך

באַשטייט אין דעם צוזאַמענבונד מיטן פירער. אַן אנדערע אגדנג קען אונז זאָגן, אַז מיר זענען ווייט דערפון צו האַלטן, אַז די פּראָבלעם פון אידענטיפיצירונג איז מיט דעם אויסגעשעפּט, אַז מיר שטייען פאַר דער פאָדער-טיר פון דעם, וואָס די פּסיכאָלאָגיע רופט אָן „אנפילונג", און וואָס האָט דעם גרעסטן חלק אין אונזער פאַרשטענדניש פאַר דעם פרעמדן „איך" ביי אַנדערע פּערזאָנען. מיר וועלן זיך דאָ באַשרענקן אויף די נאָענטסטע ווירקונגען פון דער אידענטיפיצירונג און לאָזן אין אַ זייט איר באַטייט פאַר אונזער אינטעלעקטועל לעבן.

די פּסיכאָ-אַנאַליטישע פאָרשונג, וואָס האָט שוין ביי אַ געלעגנהייט אויך באַרירט די שווערע פּראָבלעמען פון פּסיכאָז, קען אונז אויך ווייזן די אידענטיפיצירונג אין אנדערע פאַלן, וואָס זענען נישט פאַרשטענדלעך פאַר אונז אָן ווייטערדיקע דערקלערונגען. צוויי פון די דאָזיקע פאַלן וועל איך אויספירלעך באַהאַנדלען אַלס שטאָף פאַר אונזערע ווייטערדיקע באַטראַכטונגען.

די געגנעזע (שורש) פון דעם מענלעכן האָמאָ-סעקסואַליזם איז אין אַ גרויסער ריי פון פאַלן אַזאַ: דער יונגערמאַן איז אַ זייער לאַנגע צייט אינטענסיוו געווען פיקסירט צו זיין מוטער, אין זין פון עדיפּ-קאָמפּלעקס. ענדלעך קומט, נאָך דער סעקסועלער רייפקייט, די צייט צו פאַרבייטן די מוטער מיט אַן אַנדערן סעקסועלן-אָביעקט. דאָ געשעט אַ פּלוצלינגע ווענדונג: דער יונגער מאַן פאַרלאָזט נישט זיין מוטער נאָר אידענטיפיצירט זיך מיט איר, ער פאַרוואַנדלט זיך אין איר און ער זוכט יעצט אָביעקטן, וואָס זאָלן פאַרטרעטן זיין „איך", וועלכן ער זאָל קענען אַזוי ליב האָבן און צערטלען, ווי זיין מוטער האָט דאָס געטון מיט אים. דאָס איז אַן אָפטער פּראָצעס, וואָס קען באַשטעטיקט ווערן אין יעדן באַליביקן פאַל און איז, נאַטירלעך, גאַנץ אומאָפּהענגיק פון וואָסער-עס-איז השערה, וואָס מען מאַכט איבער דער אָרגאַנישער נייגונג און מאָטיוון פון יענער אומגעריכטער פאַרוואַנדלונג. אין דער דאָזיקער אידענטיפיצירונג איז אויפפאַלנדיק איר שטאַרקייט. זי פאַרוואַנדלט דעם „איך" אין

אַ העכסט וויכטיקער טייל. זי פאַרוואַנדלט אים אין אַ סעקסועלן כאַראַקטער, לויט דעם פּראָטאָטיפּ פון דעם ביזאַהעריקן אָביעקט. דערביי ווערט פאַרלאָזן דער אָביעקט, צי אינגאַנצן, אָדער נאָר אין דעם זין, וואָס ער בלייבט אינם געביט פון אומבאַוווסטזיניקן — דאָס געהער נישט צו אונזער דיסקוסיע. די אידענטיפיצירונג מיט דעם פאַרלאָזענעם אָדער פאַרלוירענעם אָביעקט אַלס ערזאַץ פון דעם זעלבן, די אינטראָיעקציע פונם דאַזיקן אָביעקט אינם „איך", איז שוין, אַלנפאַלס, נישט קיין נייס פ ר אונז. אַזאַ פּראָצעס לאָ ט זיך געלעגנטלעך אוממיטלבאַר באַאָבאַכטן ביי אַ קליין קי ד. ערשט נישט לאַנג איז אין דער Jnternationale Zeitsch-rift für Psychoanalisy פאַרעפנטלעכט געוואָרן אַזאַ אָבסערווירונג איבער אַ קינד וואָס האָט זיך געפילט אומגליקלעך צוליבן פאַרלוסט פון אַ קעצעלע, און האָט, נישט קיין סך טראַכטנדיק, דערקלערט אַז עס איז יעצט אַליין אַ קעצעלע און צופאַסנדיק זיך צו דעם איז עס געקראָכן אויף אַלע פיר, נישט געוואָלט עסן ביים טיש א. א. וו, 1)

אַ צווייטן ביישפּיל פון אַזאַ אינטראָיעקציע פון אָביעקט האָט אונז געגעבן דער אַנאַליז פון מעלאַנכאָליע, וועמעס אפעקט ציילט צווישן זיינע סיבות דעם רעאַלן צי דער כלומרשטן פאַרלוסט פונם געליבטן אָביעקט. דער הויפּט-כאַראַקטער פון דעם דאָזיקן פאַל איז די גרויזאַמע זעלבסטדערנידערונג פון „א ך" צוזאַמען מיט דער אומבארחמנותדיקער קריטיק און ביטערע זעלבסט-פאַרווורפן. די אַנאַליזן האָבן דערוויזן, אַז די דאָזיקע אונטערשאַצונגען און פאָרווורפן באַציען זיך אין גרונט אויפן אביעקט און שטעלן מיט זיך פאָר די נקמה פונם „איך", „דער שאָטן פונם אָביעקט איז געפאַלן אויפן „איך", האָב איך געזאָגט אויף

---

1) Markuszewicz: Beitrag zum autisischen Derken bei Kindern. Internnationale Zeitschrift für Psychanaly: Л. 1.20.

אַן אַנדער אָרט 1). די אינטראָיעקציע פֿונעם אָביעקט זעט זיך אַרויס מיט אַן אויסערגעוויינלעכער בולטקייט.

די מעלאַנכאָליע ווייזט אָבער נאָך עפּעס אַנדערש, וואָס קען וויכטיק ווערן פֿאַר אונזערע שפּעטערדיקע באַטראַכטונגען. זי ווייזט אונז אַ צעטיילטן „איך", וואָס איז צעפֿאַלן אויף צוויי חלקים, פֿון וועלכע איינער ווילדעוועט קעגן צווייטן. דער אַנדערער חלק איז יענער, וואָס איז פֿאַרענדערט געוואָרן דורך דער אינטראָיעקציע, דער חלק, וואָס שליסט איין זיך אין דעם פֿאַרלוירענעם אָביעקט. אָבער אויך דער חלק וואָס ווילדעוועט אַזוי, איז אונז נישט אומבאַקאַנט. ער שליסט איין זיך אין דאָס געוויסן, אַ קריטישע אינסטאַנץ אינעם „איך", וואָס פֿאַרהאַלט זיך קריטיש צום „איך" אויך אין נאָרמאַלע צייטן, אָבער קיינמאָל נישט אַזוי אומבאַרחמנותדיק און אַזוי אומגערעכט. מיר האָבן שוין ביי אַ פֿריערדיקער געלעגנהייט געמאַכט די השערה, (Narzismus, Traum und Melancholie)‚ אַז פֿון אונזער „איך" אַנטוויקלט זיך אַזאַ אינסטאַנץ, וואָס קען זיך אָפּזונדערן און אַריינטרעטן אין אַ קאָנפֿליקט מיט אַן אַנדערן „איך". מיר האָבן דאָס אָנגערופֿן „איך אידעאַל" און אים צוגעשריבן פֿונקציעס פֿון זעלבסט באַאָבאַכטונג, דאָס מאָראַלישע געוויסן, די צענזור פֿון חלום און די הויפּט ראָל ביים אַרויסשטויסן. מיר האָבן געזאָגט, אַז עס איז דער יורש פֿון אורשפּרינגלעכן נאַרציזם, אין וועלכן עס האָט זיין זעלבסט-באַפֿרידיקונג דער קינדישער „איך". שטופּנווייז נעמט ער ביי די איינפֿלוסן פֿון דער סביבה די פֿאָדערונגען, וועלכע די סביבה שטעלט דעם „איך" און וועלכע דער „איך" קען נישט שטענדיק נאָכקומען, אַזוי איז דער מענטש, ווען ער קען נישט זיין צופֿרידן מיט זיין אייגענעם „איך", קען ער געפֿינען זיין באַפֿרידיקונג פֿון דעם איך-דיפֿערענצירטן „איך אידעאַל". ווייטער האָבן מיר פֿעסטגע-

2) Treuer und Melarchole, Semmlung kleinei schrkten zur Neurosen lehre, IV, Folge, 19.8.

שטעלט, אז אינם כשוף-פלאָנטער פון באָאָבאַכטונג ווערט באַ-
שיינפערלעך דער צופאַל פון דער דאָזיקער אינסטאַנץ און
דערביי ווערט אַנטדעקט איר אָפּשטאַמונג: די איינפלוסן פון
די אויטאָריטעטן. קודם-כל פון די עלטערן 1) מיר האָבן אָבער
נישט פערגעסן אָנצווייזן, אַז די מאָס צווישן דער ווייטקייט
פון דאָזיקן „איך אידעאַל" אין דעם אקטועלן איך וואריאירט
זיך ביי יעדן איינציקן אינדיווידואום, און ביי אַ סך דערגייט
די דאָזיקע דיפערענצירונג פונם „איך" נישט ווייטער, ווי ביי
אַ קינד.

אָבער איידער מיר וועלן אָנווענדן דעם דאָזיקן מאַטעריאַל
כדי צו פארשטיין די ליבידאָ-ארגאניזאציע פון א מאסע, מוזן
מיר נעמען אין אכט איינינקע אנדערע וועקסלנדיקע באַציונגען
צווישן אָביעקט און „איך", 1).

---

1) Zur Einfürung des Narzissmus 1. c

2) מיר ווייסן גאנץ גוט, אז מיט די דאזיקע ביישפילן, גענומען פון
דער פאטאלאגיע, האבן מיר נאך נישט אויסגעשעפּט דעם מהות פון דער אידענ-
טיפיצירונג און אזוי ארום נישט באריירט נאך דעם רעטעניש פון דער אנטשטיי-
ונג פון דער מאסע. דא מוז מען אונטערנעמען א גרונטלעכערן און ארומנע-
מנדיקן פסיכאלאגישן אנאליז. פון דער אידענטיפיצירונג פירט א וועג, דורכן
נאכמאלן, צו דער „איינפילונג", ד-ה צו דער פארשטענדניש פון מעכאניזם, דורך
וועלכן עס ווערט אונז איבערהויפּט מעגלעך צו נעמען א שטעלונג צום גייס-
טיקן לעבן פון אן אנדערן מענטש. אויך וועגן די דערשיינונגען פון א פארא-
נער אידענטיפיצירונג איז נאך דא א סך אויפצוקלערן. צווישן אנדערן אין
איר פועל יוצא, וואס מען באגרעניצט די אגרעסיע קעגן א פערזאָן מיט וועל-
כער מען האט זיך אידענטיפיצירט, מען שוינט זי און מען העלפט איר ארויס.
דאס שטודירן אזעלכע אידענטיפיצירונגען, וואס זענען, למשל, דער יסוד ביי
די קלאן-(שבט) געמיינשאפטן, האט געגעבן Robertson Smith דעם איבעראשנדיק
רעזולטאט, אז זיי שטיצן זיך אויף דער אנערקענונג פון א געמיינזאמער סוב-
סטאנץ 1885 Marriage and Kinship און דעריבער קענען זיי בעשאפ-

VIII

פארליבטקייט און היפנאָז.

דער געברויך פון דער שפּראַך בלייבט אפילו אין אירע קאַפּריזן געטריי עפּעס אַ ווירקלעכקייט. אזוי רופט זי אָן „ליבע“ די פילפאכיקע געפיל-געדאנקען, וועלכע מיר פאסן אויף אויף טעאָרעטיש אלס ליבע, אָבער זי צווייפלט באלט, צי די דאָזיקע ליבע איז די אייגנטלעכע, ריכטיקע, אמתע, און אזוי ארום ווייזט זי אָן אויף אַ גאנצער שטופן-לייטער פון מעגלעכקייטן אין די ליבע פענאמענס. עס וועט אונז אויך נישט שווער זיין אויסצוגעפונען אין דער באאָבאכטונג די דאָזיקע שטופן-לייטער.

אין אַ ריי פאלן איז די פארליבטקייט נישט אנדערש ווי דאָס געפונען אן אָביעקט מצד דער סעקסועלער נייגונג פארן צוועק פון דירעקטער סעקסועלער באַפרידיקונג, און די דאָזיקע פארליבטקייט פארשווינדט צוזאמען מיטן דערגרייכן פונם דאָזיקן ציל; דאָס איז דאָס, וואָס מ'רופט אן פשוטע, זינלעכע ליבע. אָבער, ווי באַקאַנט, בלייבט די ליבידא-סיטואציע זעלטן אזוי איינפאך. די זיכערקייט מיט וועלכער מען קען רעכענען אויף דעם ווידער-דערוואכן פון דער נאָר-וואָס פערלאָשענער באדערפעניש, האָט גע-

---

דורך א געמיינזאמער גענומענער מאלצייט. דער דאזיקער שטריך [illegible] פארבונדן אזא אידענטיפיצירונג מיט דער פון מיר אין „Totem und Tabu“ קאנסטרואירטער אור-געשיכטע פון דער מענטשלעכער פאמיליע

מוזט זיין דער צווייטער מאָטיוו, צו פיקן אַ דויערהאַפטיקע נייגונג צום סעקסועלן אָביעקט, און אויך צו „ליבן״ אים אין דער פון ליידנשאַפט פרייער צווישנצייט.

פון דער נייער מערקווירדיקער אַנטוויקלונגס-געשיכטע פון דעם מענטשלעכן ליבע-לעבן דרינגט אַרויס אַ צווייטער מאָמענט. דאָס קינד האָט אין דער ערשטער אָפּגעשלאָסענער פּאַזע, ס׳רוב גאָך פינף יאָר, געפונען זיין ליבע אָביעקט אין איינעם פון זיינע עלטערן, אויף וועלכן ס׳האָבן זיך פאַרייניקט אַלע זיינע סעקסועלע אינסטינקטן, וואָס פאָדערן אַ באַפרידיקונג. די באַפרידיקנג, וואָס קומט דאַן שפּעטער, צווינגט דעם קינד אָפּצוזאָגן זיך פון דעם חוב פון די קינדישע סעקסועלע צילן און לאָזט איבער אַ טיף גייענדיקע מאָדיפיצירונג פון די פאַרהעלטנישן צו די עלטערן.

דאָס קינד בלייבט ווייטער צוגעבונדן צו די עלטערן, אָבער מיט אינסטינקטן, וואָס מען מוז אָנרופן „ציל געהאַמעוועטע״. די געפילן, וואָס עס פילט פון דעמאָלט אָן פאַר די דאָזיקע געליבטע פּערזאָנען, ווערן באַצייכנט אַלס „צערטלעכע״. עס איז באַקאַנט, אַז אין געביט פון אומבאַוווסטזיניקן בלייבן מער אָדער ווייניקער באַהאַלטן די פריערדיקע „זינלעכע״ שטרעבונגען, אַזוי אַז דער אורשפּרינגלעכער שטראָם בלייבט ווייטער אין אַ געוויסן זין. 1)

צוזאַמען מיט דער סעקסועלער רייפקייט אַנטוויקלען זיך, ווי באַקאַנט, נייע זייער אינטענסיווע שטרעבונגען כדי צו דערגרייכן דירעקטע סעקסועלע צילן. אין אומגינסטיקן פאַלן בלייבן זיי אָפּגעטיילט אַלס זינלעכע שטרעמונגען פון די דויערהאַפטיקע „צערטלעכע״ געפיל-ריכטונגען. מיר האָבן דאָ פאַר זיך אַ בילד, וועמעס ביידע זייטן ווערן מיט גרויס חשק אידעאַליזירט פון געוויסע ריכטונגען אין דער ליטעראַטור. דער מאַנספּערזאָן ווייזט שווערמערישע נייגונגען צו הויכגעאַכטעטע פרויען, וואָס רייצן

---

1) זע: Sexualtheorie. 1, c.

אים אָבער נישט צו אַ ליבע־פּאַרקער, און ער איז נאָר פּאָ־
טענט אין באַצוג צו אנדערע פרויען, וואָס ער „ליבט״ זיי
נישט, שעצט זיי גרינג, אדער פאראכטעט זיי גאר. 2) אָבער
עפּטערס געלונגט דעם יונגענמאַן אַ געוויסע מאָס פון אַ סינטעזע
צווישן דער נישט זינלעכער הימלישער און דער זינלעכער,
ערדישער ליבע, און זיין פאַרדהעלטניש צום סעקסועלן אביעקט
כאַראַקטעריזירט זיך מיט דעם צוזאמענווירקן פון די נישט גע־
האמעוועטע און ציל־געהאַמעוועטע אינסטינקטן. לויטן סכום פון
די ציל־געהאַמעוועטע צערטלעכקייט־נייגונגען קען מען מעסטן די
הויך פון דער פארליבטקייט אין קעגנזאַץ צו די בלויזע זינ־
לעכע באַגערן.

אין די ראַמען פון אָט דער פאַרליבטקייט, וואַרפט זיך
אונז גלייך אין די אויגן דער פענאָמען פון דער סעקסועלער
איבערשאַצונג, דער פאַקט, וואָס דער געליבטער אָביעקט ליגט
נישט אונטער דער קריטיק, וואָס אַלע זיינע אייגנשאַפטן ווערן
העכער געשעצט ווי די אייגנשאַפטן פון נישט געליבטע פּער־
זאָנען, אָדער אין דער צייט, ווען דערזעלבער אָביעקט ווערט
נישט געליבט. ביי אַ ווירקזאַמער ארויסשטויסונג אָדער אונטערדריקונג
פון די זינלעכע שטרעבונגען באַקומט זיך די פאַלשע איינבילדונג, אַז
דער אָביעקט ווערט אויך זינלעך געליבט צוליב זיינע גײַסטיקע
מעלות, בעת ס'איז גאָר פאַרקערט; ערשט דאָס זינלעכע ווויל־
געפעלן האָט אים באַשאָנקן מיט די דאָזיקע מעלות.

די שטרעבונג, וואָס פעלשט דאָ דעם אורטייל, הייסט א י־
ד ע אַ ל י ז י ר ו נ ג. אַ דאַנק דעם איז אונז פאַרלייכטערט די
אָריענטאַציע; מיר באַמערקן, אַז דער אָביעקט ווערט באהאנדלט
פונקט ווי דער אייגענער „איך״, דאָס הייסט, אַלזאָ, אַז בעת
דער פאַרליבטקייט גיסט זיך איבער אויפן אָביעקט אַ גרעסערע
מאָס פון נאַרציסטישן ליבידא. ביי מאַנכע פאַלן פון דעם ליבע

2) über die allgemeinste Erniderigung des Libes-leben Sammlung, 4 Folge, 1918.

אויסוואַל וועט עס אַפילו באַשיינפּערלעך, אַז דער אָביעקט דינט צו דעם, אַז ער זאָל פאַרטרעטן דאָס אָרט פון אַן אייגענעם, נישט דערגרייכטן „איך"-אידעאַל". מען ליבט אים צוליב די פולקאָמענקייטן, וואָס מען האָט געשטרעבט פאַרן אייגענעם איך און וועלכע מען האָט זיך געקענט פאַרשאַפן אויפן דאָזיקן אומוועג פאַר דער באַפרידיקונג פון זיין נאַרציזם.

אויב די סעקסועלע איבערשאַצונג און די פאַרליבטקייט ווערן נאָך שטאַרקער, ווערט די קלאָרקייט פונם בילד נאָך מער צווייפלהאַפטער. די שטרעבונגען וואָס זענען געווענדעט אויף אַ דירעקטער סעקסועלער באַפרייונג, קענען איצט נאָך אינגאַנצן צוריקגעשטויסן ווערן, ווי ס'געשעט, למשל, רעגלמעסיק ביי דער טרומערישער ליבע פון יוגנטלעכן; דער איך ווערט וואָס אַמאָל פאָדערונגס-לאָזער, באַשיידענער, דער אָביעקט — גרויסאַרטיקער, ווערטפולער; ער באַהערשט, ענדלעך, די גאַנצע אייגנליבע פונם „איך", אַזוי אַז זיין זעלבסט-אָפּערונג ווערט אַ נאַטירלעכע קאָנסעקווענץ.

דער אָביעקט האָט, אַזוי צו זאָגן, פאַרצערט דעם איך. אין יעדן פאַל פון פאַרליבטקייט זענען פאַראַן שטריכן פון אונטערטעניקייט. באַשרענקונג פון נאַרציזם, זעלבסט-שאָדן, אין עקסטרעמע פאַלן ווערן זיי גאָר געהעכערט, און בלייבן הערשנדיק אַ דאַנק דער אַרויסשטויסונג פון די זינלעכע פאָדערונגען.

דאָס איז באַזונדערס לייכט אין פאַל פון אַן אומגליקלעכער נישט דערפילטער ליבע, ווייל נאָך יעדער סעקסועלער באַפרידיקונג קומט פאַר אַ ירידה פון דער סעקסועלער איבערשאַצונג. גלייכצייטיק מיט דער דאָזיקער „איבערגעגעבנקייט" פון דעם איך צום אָביעקט, וואָס שיידט זיך נישט אונטער פון דער סובלימירטער איבערגעגעבנקייט צו אַן אַבסטראַקטער אידיי, הערן אינגאַנצן אויף די פונקציעס, וואָס געהערן דעם „איך-אידעאַל", עס שווייגט די קריטיק, וואָס נייגט אַרויס פון דער דאָזיקער אינסטאַנץ, אַלץ וואָס דער אָביעקט טוט און פאָדערט, איז ריכטיק און פיין. דאָס געוויסן ווערט נישט אָנגעווענדעט אויף דעם אַלעם, וואָס ווערט געטון צוליב דעם אָביעקט. אין דער ליבע-פאַרבלענדונג.

וועט דער מענטש א חרטה-לאָזער פאַרברעכער. די סיטואַציע לאָזט זיך פאָרמולירן אזוי: דער *אָביעקט* האָט פאַרנומען *ס׳אָרט פונם אין*

ס׳איז לייכט צו שילדערן דעם אונטערשיד צווישן אי-דענטיפיצירונג און דער פארליבטקייט אין אירע העכסטע דער-שיינונגען וואס הייסן פאסצינאַציע, קנעכטישע א נטערטעניקייט. אין ערשטן פאַל האָט זיך דער איך באַרייכערט מיט די אייגנ-שאַפטן פונם אָביעקט, זיך „אינטראָאיצירט” אין זיי, לויט Ferenczei's אויסדרוק; אין צווייטן פאַל איז ער פאַראָרימט גע-וואָרן. האָט זיך מקריב געווען פאַרן אָביעקט, אים געשטעלט אויפן אָרט פון זיינע וויכטיקסטע באַשטאַנד-טיילן. ביי א נענ-טערע באַטראַכטונג באַמערקט מען אָבער באַלד, אַז אַזאַ שילדע-רונג שאַפט סתירות, וואָס זענען גאָרנישט בנמצא. עקאָנאָמיש האַנדלט זיך דאָ נישט וועגן באַרייכערונג אָדער פאַראָרעמונג; מען קען אויך באַשרייבן די עקסטרעמע פאַרליבטקייט, אַזוי אַז דער איך האָט זיך אי-טראָאיצירט דעם אָביעקט.

אפשר יועט אַן אַנדערער אונטערשיד אַרומנעמען דעם מהות פון דער זאַך. אין פאַל פון אידענטיפיצירונג איז פאַר-לוירן געגאַנגען דער אָביעקט, אָדער מען האָט זיך פון אים אָפּגעזאָגט; ער ווערט דאַן אויפגעריכט אינעם איך, דער איך פאַרענדערט זיך טיילווייז לויט דעם פראָטאָטיפּ פונם פאַ-לוירע-נעם אָביעקט. אין צווייטן פאַל איז דער אָביעקט געבליבן אָפּגע-היטן און ער ווע.ט אַלס אַזעלכער איבערגעשאַצט מצד דעם איך און אויף זיין. דעם „איך”ס, חשבון. אָבער אויך בנוגע דעם אנטשטייט א ספק, צי איז עס א זיכערע זאַך, אַז די אי-דענטיפיצירונג איז אַ תנאי פון אָפּזאָגן זיך פון אָביעקט-באַזיץ, צי קען נישט זיין אידענטיפיצירונג ביי דעם אויפגעהיטענעם אָביעקט? אָבער איידער מיר לאָזן זיך אַריין אין אַ דיסקוסיע וועגן דער דאָזיקער קאָמפּליצירטער פראגע, קען ביי אונז אויפ-שיינען אַ געדאַנק, אַז אַן אַנדערע אַלטערנאַטיווע אנטהאַלט אין זיך דאָס וועזן פון דער דאָזיקער זאַך-לאַגע, נעמלעך: צי פאַר-

נעמט דער אָביעקט דאָס אָרט פון „איך־אָדער פון „איך אידעאל״.

פון דער פארליבטקייט איז, וואַרשיינלעך, נישט ווייט צום היפנאָז. די אנאלאגיע צווישן זיי ביידע ווארפט זיך אין די אויגן. די זעלבע אונטערטעניקייט, דאָס אונטערגעבן זיך, קריטיקלאָזיקייט אין באצוג צום היפנאָטיזירער, ווי אויך בנוגע דעם געליבטן אפעקט. דערזעלבער דוחק פון אייגענער איניציאטיווע; ס׳איז נישט קיין ספק: דער היפנאָטיזירער האָט פארנומען דאָס אָרט פונם „איך-אידעאל״. די אלע פארהעלטנישן זענען אינם היפנאָז נאך בולטער און שטארקער, אזוי אז עס וואָלט געווען צוועקמעסיקער צו דערקלערן די פארליבטקייט מיט דער הילף פונם היפנאָז, ישט פארקערט. דער היפנאָטיזירער איז דער איינציקער אָביעקט, קיין אנדערער ווערט נישט גענומען אין אכט צוזאמען מיט אים. דאָס, וואָס דער איך לעבט אדורך אין חלום, וואָס ער פאָדערט און באפעלט, דערמאָנט אונז, אז מיר האָבן פארגעסן צו רעכענען צווישן די פונקציעס פונם איך-אידעאל, אויך די פרווון פון דער רעאליטעט 1). ס׳איז נישט קיין ווונדער, וואָס דער איך האלט אלס רעאל יעדע עמפינדונג, אויב נאָר די פסיכישע אינסטאנץ, וואָס האָט זיך פריער באשעפטיקט מיט די פרווון פון דער רעאליטעט, פארנעמט דאָס ארט פון דער דאזיקער רעאליטעט. דאָס פולע פעלן פון שטרעבונגען מיט אומגעהאמעוועטע סעקסועלע צילן העלפט צו דער עקסטרעמער ריינקייט פון דערשיינונגען. די היפנאָטישע באציונג איז א נישט געבונדענע פארליבטע איבערגעגעבנקייט מיט דער אויסשליסונג פון סעקסועלער באפרידיקונג, בעת ביי דער פארליבטקייט ווערט זי צייטווייליק אָפגעלייגט און פארבלייבט ווייטער אויפן אונטערשטן פלאן אלס א שפעטערדיקע ציל-מעגלעכקייט.

---

1) Metapsychologishe Ergänzung zur Traumlehre, Sammlung kleiner Schriften zur Neurosenlehre, Vierte Folge. 1923.

פון דער צווייטער זייט אָבער, קענען מיר אויך זאָגן, אַז די היפּנאָטישע באַציִ[illegible]ן זענען — אויב ס'איז דורכלאָזבאַר אַזאַ אויסדרוק — אַ מאַסע-פאָרמירונג פון צוויי מענטשן. דער היפּ-נאָז איז נישט קיין גוטער פאָרמירונגס-אָביעקט מיט דער מאַסע, ווייל גיכער איז ער אידענטיש מיט איר, ער איזאָלירט פון דעם קאָמפּליצירטן באַשטאַנד פון דער מאַסע איין עלעמענט: דאָס פאַרהאַלטן זיך פונם מאַסן-יחיד צום פירער. מיט דער דאָזיקער אונטערשטרייכו[illegible] פון דער צאָל שיידט זיך אונטער דער היפּנאָז פון דער מאַסע, ווי ער שיידט זיך אונטער פון דער פאַרליבט-קייט דורך פעלן פון ריין סעקסועלע שטרעבונגען: ער איז דער מיטל-וועג צווישן זיי ביידע.

ס'איז אינטערעסאַנט צו זעען, אַז דוקא די ציל-געהאַמע-וועטע סעקסועלע שטרעבונגען שאַפן דויערהאַפטיקע צוזאַמענ-בונדן צווישן די מענטשן: דאָס פאַרשטייט מען לייכט פון דעם פאַקט, וואָס די דאָזיקע שטרעבונגען זענען נישט פעיק אויף אַ פולקאָמער באַפרידיקונג, בעת די נישט-געהאַמעוועטע סעקסועלע שטרעבונגען ליידן אַן אויסערגעוויינלעכע דערנידערונג, יעדעס מאָל נאָכן דערגרייכן דעם סעקסועלן ציל.

די זינלעכע ליבע איז באַשערט צו שטילן זיך אין דער באַפרידיקונג, כּדי זי זאָל ווייטער געדויערן, מוז זי פון אָנהייב אָן פאַרטרעטן ווערן דורך ריין צערטלעכע, ד. ה. ציל-געהאַמע-וועטע קאָמפּאָנענטן אָדער באַזיצן עפּעס ענלעכעס.

דער היפּנאָז וועט אונז לייכט לייזן דאָס רעטעניש פון דער ליבידאָ-קאָנסטיטוציע, אויב ער גופא וואָלט נישט געהאַט אין זיך אַזעלכע שטריכן, וואָס געפינען זיך נישט אריין אין דער ביזאַהעריקער ראַציאָנעלער דערקלערונג — ווי אַ פאַרליבטקייט מיט דער אויסשליסונג פון דירעקטע סעקסועלע שטרעבונגען. אין אים איז נאָך פאַראַן אַ סך וואָס איז אומפאַרשטענדלעך, מיסטיש. ער אַנטהאַלט אַ צו-מיש פון געליימטקייט, וואָס

דרינגט אַרויס פון דער פאַרהעלטעניש פונעם שטאַרקן צום
שוואַכן, הילפלאָזן, וואָס איז אַן איבערגאַנג צום היפּנאָז, וועל·
כער ווערט אַרויסגערופן ביי חיות צוליב שרעק. דער אופן, ווי
אַזוי עס ווערט אַרויסגערופן דער היפּנאָז, זיין באַציונג צום
שלאָף איז נישט קלאָר, און דער רעזשנישהאַפטער אויסקלויב
פון פערזאָנען, וואָס זענען צוגעפּאַסט צו אים, ווייזט·אָן אויף
אַן אומבאַקאַנטן מאָמענט, וואָס ווערט אין אים פאַרווירקלעכט
און וואָס מאַכט אפשר מעגלעך די ריינהייט פון די ליבידאָ·
איינשטעלונגען. עס איז אויך באַמערקנסווערט, אַז אָפט קען
דער מאָראַלער געוויסן פון דער היפּנאָטיזירטער פערזאָן ווייזן
אַ ווידערשטאַנד אפילו ביי אַ פולקאָמער סוגעסטיאַנירטער נאָכ·
גיביקייט. אָבער דאָס קאָן פאָרקומען דערפאַר, ווייל ביים היפּ·
נאָז, ווי דאָס ווערט געטון אין ס׳רוב פאַלן, קען בלייבן אַ
וויסן, אַז דאָ האַנדלט זיך נאָר וועגן אַ שפּיל, אַ נישט·ריכטיקע
רעפּראָדוקציע פון אַן אַנדערער, וויט·לעבנס·וויכטיקער סיטואַציע.

אַ דאַנק די ביז איצטיקע באַטראַכטונגען זענען מיר פול·
קאָם צוגעגרייט אָנצוצייכענען אַ פאָרמול פון דער ליבידאָ·
קאָנסטיטוציע פון דער מאַסע, ווייניקסטנס פון אַזאַ מאַסע, ווי
כּיר האָבן זי באַטראַכט ביז איצט, אַזאַ, וואָס האָט, אַלזאָ, אַ
פירער און וואָס האָט נישט געקענט באַקומען אַ צווייטן מאָל
אַ צוגעגאָסענע „אָרגאַניזירטקייט", די אייגנשאַפטן פון אינדיווידו·
אום. אַזאַ אורשפּרינגלעכע מאַסע איז אַ צאָל פון אינדיווידו·
מען, וואָס האָבן אַוועקגעשטעלט איינעם און דעם·
זעלבן אָביעקט אויפן אָרט פון זייער „איך·אידעאַל" און צוליב דעם אידענטיפיצירן זיי זיך איי·
נער מיטן צווייטן אין זייער „איך". די דאָזיקע פאַר·
העלטעניש לאָזט זיך פאַרשטעלן אויף אַ גראַפישן אופן אַזוי:

IX

דער סטאַדע אינסטינקט.

מיר וועלן זיך נאָר פרייען אַ קורצע צייט מיט דער אילוזיע, אַז דורך דער דאָזיקער פאָרמול האָבן מיר כלומרשט געלייזט דעם רעטעניש וועגן מאַסע. באַלד מוז אונז באַאומרואיקן דער געדאַנק, אַז מיר האָבן זיך, וועזנטלעך, פאַררופן אויף דעם רעטעניש פון היפּנאָז אין וועלכן עס איז פאַראַן נאָך אַ סך ניט דערליידיקטע פּינקטן, און דאָן ווייזט אונז אַן אַנדערע טענה דעם ווייטערדיקן וועג.

מיר דאַרפן צו זיך זאָגן, אַז די פיל אַפעקטיווע צוזאַמענבונדן, וואָס מיר באַמערקן אין דער מאַסע, זענען גענוג כדי צו דערקלערן איינע פון אירע כאַראַקטעריסטישע שטריכן: דער מאַנגל אין זעלבסטשטענדיקייט און איניציאַטיוו ביים יחיד, די גלייכאַרטיקייט פון זיין רעאַקציע מיט אַלע אַנדערע, זיין דערנידערונג, אַזוי צו זאָגן, צום מאַסן-אינדיווידואום. אָבער די מאַסע ווייזט אויף עפּעס מער, ווען מיר באַטראַכטן זי אַלס גאַנצעס.

די שטריכן פון אָפּשוואַכונג פון אינטעלעקטועלער טעטיקייט, די געהאַמעוועטע אַפעקטיוויטעט, די אומפעיקייט צו מעסיקונג און צו אָפּלייגן, די נייגונג איבערצוטרעטן אַלע גרעניצן

אין די געפילס-אויסדרוקן. און די נייגונג צו א פולן איבער-
גאנג פון דידאַזיקע אויסדרוקן אין מעשים — דאָס אלץ און
ענלעכעס, וואָס ווערט אַזוי איינדרוקספול געשילדערט ביי לע-
באַנען — שאַפט א נישט אָפּלייקנבאַר בילד פון רעגרעסיע פון
דער גייסטיקער סעטיקייט, וואָס געפינט זיך אויף א פריערדי-
קער שטופע, און מיר געפונען דאָסזעלבע, נישט ווערנדיק פאר-
חידושט, ביי די ווילדע מענטשן אָדער קינדער. אזא רעגרעסיע
איז באזונדערס אן אייגנשאַפט פון דער פשוטער מאסע,
בעת ביי אַ הויך-אָרגאניזירטער, קינסטלעכער-מאַסע קען זי, ווי
מיר האָבן געהערט, נישט גיין צו ווייט.

אַזוי ארום באקומען מיר אן איינדרוק פון א צושטאנד,
אין וועלכן עס זענען צו-שטארק די איינצעלנע געפילס-בייגונגען
און דער פערזענלעכער אינטעלעקטועלער אקט, אזוי אז זיי
זאלן זיך אליין באַווייזן, און זיי מוזן דורכאויס ווארטן אויף
פארשטארקונג דורך א גלייכארטיקער איבערחזרונג מצד אנדערע.
מיר וועלען דערמאַנען וויפיל פון די פענאמענס פון אפהענגי-
קייט געהערן צו דער נאָרמאַלער קאָנסטרוקציע פון דער מענ-
טשלעכער געזעלשאפט, ווי ווייניק עס געפינט זיך אין איר אָריגינעל-
קייט, פערזענלעכער מוט, ווי שטאַרק יעדער איינצעלנער מענטש גע-
פינט זיך אין דער מאכט פון די באשטימונגען פון דער מאסן-
נשמה, וואָס אַנטפלעקן זיך אַלס ראַסן-אייגנאַרטיקייטן, פראָפעס-
יאָנעלער פאַראורטייל, עפנטלעכע מיינונג א.ד.גל. דער רעטעניש
פון דעם סוגעסטיאָנירטן איינפלוס ווערט נאָך גרעסער, יוען מיר
וועלן נאָך צוגעבן, אַז ער ווערט אויסגעפרווט נישט נאָר דורכן
פירער, נאָר אויך דורך יעדן איינצלנעם. און מיר מאכן זיך
אַ פאָרוורף, אַז מיר האָבן איינזייטיק געשילדערט די באַציונג
צום פירער, נישט געבנדיק קיין אכט אויפן אַנדערן פאַקטאָר
פון קעגנזייטיקער סוגעסטיע.

זייענדיק אזוי ארום אָנגעוויזן אויף באַשיידנקייט, זענען
מיר גענייגט צוצוהערן זיך צו אן אנדערער שטים, וואָס זאָגט
אונז צו אַ דערקלערונג אויף די איינפאַכסטע גרונט-יסודות. אזאַ
דערקלערונג נעם איך פון W, Trotter's קלוג בוך יועגן סטאַדע-

אינסטינקט, און איך באַדויערט נאָר, וואָס עס האָט נישט אינגאַנצן אויסגעמיטן די אַנטיפּאַטיע, וואָס איז אַ רעזולטאַט פון דער לעצטער גרויסער מלחמה.1)

טראָטער איז ביי דער מיינונג, אַז די אַלע צוגעשריבענע גייסטיקע פענאָמענס ביי דער מאַסע דרינגען אַרויס פון דעם סטאַדע אינסטינקט (gregariousnesss) וועלכער דערשיינען אַלעס איינגעבוירענע אַזוי ווי ביי מענטשן, אַזוי אויך ווי ביי בעלי-חיים. די דאַזיקע סטאַדישקייט איז ביאָלאָגיש אַן אַנאַלאָגיע און אויך ווי אַ פאַרזעצונג פון דער פיל-צעליקייט; לויטן זין פון דער ליבידא-טעאָריע איז זי א ווייטערער אויסדרוק פון דער ליבידא אַרויסגייענדיקער נייגונג פון אַלע גלייכאַרטיקע לעבעדיקע וועזנס זיך צו פאַראייניקן צו וואָס-אַמאָל מער אַרומנעמענדיקער איינהייטן.2) דער איינצעלנער מענטש פילט זיך נישט פולקאָם (incomplete), ווען ער איז אַליין. שוין די אַנגסט פון אַ קליין קינד איז דער אויסדרוק פון סטאַדע-אינסטינקט. דער ווידערשפּרוך קעגן דער סטאַדע באַשטייט אין דעם אָפּטיילן זיך פון איר און דאָס ווערט דעריבער מיט מורא אויסגעמיטן. די סטאַדע אָבער וואַרפט אָפּ יעדע נייע, נישט-געוווינטע זאַך. דער סטאַדע אינסטינקט איז עטוואָס אורשפּרינגלעכעס וואָס קען זיך ווייטער נישט אויפלייזן (which cannot be split up) Trotter רעכנט אויס אַ רייע פון נייגונגען (אָדער אינסטינקטן), וואָס ער האַלט פאַר אורשפּרינגלעכע:

דער אינסטינקט פון זעלבסט-דערהאַלטונג, דערנידערונג און געשלעכטלעכקייט פון דער סטאַדע. דער לעצטער אינסטינקט פאַלט אָפט אַריין אין אַ לאַגע, וואָס שטעלט זיך אַקעגן די איבעריקע אינסטינקטן. שולד-באַוואוסטזיין און פליכט געפיל זענען די כאַראַקטעריסטישע באַזיצן פון אַ gre-

1) W Trotter: Instinct of the Herd in Peace and War, London, 1916.

2) זע מיין ארבעט. Jenseits des Lustprinzip. Beiheft zur Internationaler Zeitschrift für Psychoanalyse, VI. 1920.

ני garious animal. פון סטאדע-אינסטינקט גייען רויס לויט Trotter, די ארויסדרענגנדיקע כוחות, וואָס דער פסיכאָ-אנאליז האָט אנטדעקט אין „איך", און פאָלגלעך, אויך דער ווידערשטאנד, אויף וועלכן דער דאָקטער טרעפט אָן בעתן פסיכאָ-אנאליטישן דהיילן. די שפראך פארדאנקט איר באטייט דער פעיקייט צו א קעגנזייטיקער פארשטענדיקונג אין דער סטאדע, אויף איר שטיצט זיך הויפטזעכלעך די אידענטיפיצירונג פון די איינצעלנע מענטשן איינער מיטן צווייטן.

אזוי ווי לע בא ן האָט אין מיטל-פונקט פון זיין אויפמערקזאמקייט געשטעלט איבערוויגנד די כאראקטעריסטישע נישט-דויערדהאפטיקע מאסע און Mc Dougall — די סטאבילע געזעלשאפטן, פונקט אזוי האָט Trotter געלייגט אויפמערקזאמקייט אויף די אלגעמיינסטע פארבינדונגען, אין וועלכע דער מענטש, דער לייב פון די פאָליטיקער 2) לעבט, און זיי געגעבן א פסיכאָלאָגישע באגרינדונג: Trotter דארף אָבער נישט זוכן דעם סוד פון סטאדע-אינסטינקט, ווייל ער באצייכנט אים אלס אורשפרינגלעך און נישט מער אויפלייזבאר. זיין באמערקונג, אז Boris Sidis האלט דעם סטאדע-אינסטינקט אלס א אָפּשטאמענדיקן פון סוגעסטיאָנירבארקייט, איז, צו זיין גליק, איבע-פליסיק; דאָס איז א דערקלערונג לויטן באקאנטן אומב:פרידיקטן מוסטער; און די פארקערטע הנחה, ד. ה. אז די סוגעסטיאָנירבארקייט שטאמט אָפּ פון סטאדע-אינסטינקט, ווייזט זיך מיר אויס צו זיין מער ווארשיינלעכער.

אָבער קעגן Trotter's שילדערונג קען מען מענהען מיט מער רעכט, ווי קעגן אנדערע; טענהען, פאר וואָס זי לייגט צו ווייניק אכט אויף דער ראָל פון פירער אין דער מאסע, בעת מיר זענען גיכער געניגט צום קעגנזעצלעכן אורטייל,

סטאדע-חיה.

2) אין אריגינאל אין גריכישן

אז מ׳קען נישט פארשטיין דעם מהות פון דער מאסע, ווען מען פארנאכלעסיקט דעם פירער.

דער סטאַדע-אינסטינקט לאָזט איבערהויפט נישט איבער קיין אָרט פאַרן פירער. ער, דער פירער, קומט נאָר צופעליק אריין אין דער סטאַדע, און אין צוזאַמענהאַנג מיט דעם שטייט דער פאַקט, וואָס פון דעם דאָזיקן אינסטינקט איז נישטאָ קיין וועג צו א באַדערפעניש אין אַ גאָט; דער סטאַדע פעלט אַ פאַסטוך. אויסער דעם קען מען Trotter's שילדערונג אונטערגראָבן פסיכאָלאָגיש, ד. ה. מען קען וויַיניקסטנס מאַכן וואַרשיינלעך, אַז דער סטאַדע-אינסטינקט איז יאָ אויפלייזבאַר, ער איז נישט אַזוי אורשפרינגלעך אין דעם זעלבן זין ווי דער אינסטינקט פון זעלבסט-דערהאלטונג און ווי דער אינסטינקט פון געשלעכט.

ס׳איז נאַט רלעך נישט לייכט נאָכצופאָרשן די אָנטאָגענעזע פון סטאַדע-אינסטינקט. די מורא פון קליינעם קינד, ווען מ׳לאָזט עס איבער אַליין, (וואָס Trotter טייטשט שוין אויס אלס אויסדרוק פונם אינסטינקט) לאָזט אָבער צו אן אנדערע אויסטייטשונג. זי געהערט דער מוטער, שפּעטער אַנדערע אָנפארטרויטע פערזאָנען, און איז דער אויסדרוק פון אַ נישט-דערפילטער בענקשאפט, מיט וועלכער דאָס קינד ווייסט נישט, וואָס צו טון, סיידן צו פארוואנדלען זי אין מורא.1) די מורא פונם איינזאמען קליינעם קינד ווערט אויך נישט קלענער ביים אָנבליק פון אנדערע באליביקע פערזאָנען „פון דער סטאַדע״; נאָר פארקערט, דאָס צוקומען פון אזא „פרעמדן״ רופט ערשט ארויס די מורא. דאן זעט מען נישט אַ לאַנגע צייט ביים קינד דעם סטאַדע-אינסטינקט אָדער מאַסן-געפיל. אזא אינסטינקט און געפיל שאפט זיך ערשט אין די פיל קינדער שטובן, פון זייער פארהעלטעניש צו יי עלטערן, און,

1) זע: Vorlesungen zur Einfuhrung in die Psychoanalyse, uber die Angst.

געמלעך, אלס רעאקציע אויף דער אנהייבנדיקער קנאה, מיט וועלכער דאָס עלטערע קינד באגעגענט דאָס יונגערע. דאָס עלטערע קינד וואָלט, פארשטייט זיך, געוואָלט אויסער ארויסשטויסן דעם קלענערן, ווייט האלטן פון די עלטערן און צונעמען ביי אים אלע רעכט, אָבער צוליבן פאקט, וואָס אויך דאָסדאָזיקע קינד — ווי די אלע שפּעטערדיקע ווערט אויף אַ גלייכן אופן געליבט פון די עלטערן, און צוליב דער אוממעגלעכקייט פעסט צו האלטן זיין פיינטלעכע שטימונג און שאָדן פאַר זיך, ווערט ער געצוווּנגען צו אידענטיפיצירן זיך מיט אנדערע קינדער, און ביי דער קינדער-מאַסע אנטשטייט אַ מאַסן-אָדער געמיינשאַפטס-געפיל, וואָס באקומט אין דער שול זיין ווייטערדיקע אַנטוויקלונג. די ערשטע פאָדערונג פון דער דאָזיקער רעאקציע איז די גערעכטיקייט. די גלייכע באהאנדלונג פון אלע. עס איז באקאנט, ווי הויך און ענערגיש עס דרוקט זיך אויס די דאָזיקע פאָדערונג אין דער שול. אויב מען קען נישט אליין זיין דער פּריווילעגירטסטער, זאל לכל-הפּחות קיינער נישט פּריווילעגירט ווערן. מען וואָלט געקענט האלטן פאַר אוממוארשיינלעך די דאָזיקע פאַרוואַנדלונג און פארטרעטונג פון אייפערזיכט דורך אַ מאסן-געפיל אין שול-און קינדער-שטוב, ווען מען וואָלט נישט שפּעטער ווידער באַמערקט דעם זעלבן פּראָצעס אונטער אנדערע פארהעלטנישן. לאָמיר זיך דערמאָנען אן דער חברה פון טרוימעריש-פאַרליבטע פרויען און פריילינס, וואָס רינגלען ארום דעם זינגער אָדער פּיאַניסט נאָך זיין פאָרשטעלונג. געוויס, ס׳פּאסט פאר זיי צו זיין אייפערזיכטיק איינע אויף דער צווייטער, אָבער צוליב דער גרויסער צאָל און דער אוממעגלעכקייט צו דערגרייכן דעם ציל פון זייער פארליבטקייט, זאָגן זיי זיך אָפּ פון דעם, און אנשטאט צו רייסן די האָר איינע ביי דער צווייטער, האנדלען זיי ווי אַן אייגהייטלעכע מאַסע, צערטלען, פאַרוויילן בייזאַמען דעם קינסטלער און זיי וואָלטן געוועזן צופרידן צו טיילן זיך מיט זיינס אלאָק. זיי, אורשפּרינגלעכע קאנקורענטקעס, האָבן זיך געקענט אידענטיפיצירן איינע מיט דער צווייטער, אַדאַנק דער גלייכער ליבע צו דעם

זעלבן אָביעקט. ווען אַן אינסטינקט־סיטואַציע, ווי געוויינלעך, איז פעיק אויף פאַרשידענע אויסגאַנגען, וועלן מיר זיך נישט וונדערן, וואָס עס קומט צושטאַנד יענער אויסגאַנג, מיט וועלכן ס'איז פאַרבונדן די מעגלעכקייט פון אַגעוויסער באַפרידיקונג, בעת אַן אַנדערער, אַליין אַ נענטער שטייענדיקער בלייבט הינטערשטעליק, ווייל די רעאַלע פאַרהעלטנישן אים דערמעגלעכן די נישט דערגרייכונג פון דאָזיקן ציל.

דאָס, וואָס מען געפינט שפּעטער אין דער געזעלשאַפט ווירקזאַם אַלס געמיינזאַמער גייסט, esprit de corps א. א. וו. לייקנט נישט אָפּ זיין אָפּשטאַמונג פון דער אורשפּרינגלעכער קנאה. קיינער דאַרף זיך נישט ארויסרוקן אויבן אָן, יעדער דאַרף זיין גלייך צום אַנדערן און האָבן דאָס זעלבע: סאָציאַלע גערעכטיקייט האַטייט, אַז מען זאָגט זיך אַליין אָפּ פון אַסך זאַכן, כדי אויך די אַנדערע זאָלן זיך מוזן אָפּזאָגן דערפון, אָדער, וואָס עס איז דאָס זעלבע: זיי זאָלן דאָס נישט קענען פאָדערן. די דאָזיקע פאָדערונג צו גלייכהייט איז דער שורש פון דעם סאָציאַלן געוויסן און פון דעם פליכט־געפיל. אויף אַן אומדערוואַרטעטן אופן אַנטפּלעקט זיך די דאָזיקע פאָדערונג אין דער מורא פאַר אַנשטעקונג ביי די סיפיליטיקער, וואָס מיר האָבן זיך אויסגעלערנט צו פאַרשטיין אַדאַנק דעם פסיכאָאַנאַליז. די מורא פון די דאָזיקע אומגליקלעכע אַנטשפּרעכט זייער שטאַרקן ווידערשטאַנד קעגן דעם אומבאַוווסטזיניקן ווונטש צו פאַרשפּרייטן זייער אינפעקציע אויף אַנדערע מענטשן, דען פאַרוואָס זאָלן זיי אַליין זיין אינפיצירט און אויסגעשלאָסן פון אַזוי פיל זאַכן, בעת די אַנדערע זענען נישט אויסגעשלאָסן? דער שיינער אַנעקדאָט וועגן שלמה המלכס משפּט האָט אויך דעמזעלבן שורש. אויב דער איינער פרוי איז געשטאָרבן אַ קינד, זאָלן די אַנדערע אויך נישט האָבן קיין לעבעדיק קינד. אַ דאַנק דעם דאָזיקן פאַרלאַנג איז מען געוויער געוואָרן געוואָרן וועלכער פרוי ס'איז געשטאָרבן ס'קינד.

דאָס סאָציאַלע געפיל שטיצט זיך, אַלזאָ, אויף דער פאַרוואַנדלונג פון אַ פריער פיינטלעכן געפיל אין אַ פּאָזיטיוו

באטאנטע צוגעבונדטקייט, וואס האט דעם כאראקטער פון אידענטיפיצירונג. אויף וויפיל מיר האבן ביז אהער נאכגעזען דעם דאזיקן פראצעס, ווייזט זיך אויס, אז די דאזיקע פארוואנדלונג קומט פאר אונטערן איינפלוס פון א געמיינזאמער צערטלעכער צוגעבונדטקייט צו א פערזאן, וואס שטייט מחוץ דער מאסע. אונזער אנאליז פון אידענטיפיצירונג איז פאר אונז אליין נישט ריין אויסשעפנדיק. אבער פאר אונזער איצטיקן צוועק איז גענוג, אויב מיר קומען צוריק צו דעם פונקט, אז די מאסע פאדערט די קאנזעקווענטע דורכפירונג פון גלייכהייט. מיר האבן שוין בעתן באטראכטן די בײדע קינסטלעכע מאסן — קירך און ארמיי — געהערט, אז דער ערשטער תנאי פון זיי איז, אז אלע זאלן גלייך געליבט ווערן פון דעם פירער. מיר דארפן אבער נישט פארגעסן, אז די גלייכהייט-פאדערונג פון דער מאסע גילט נאר פאר די איינצעלנע מענטשן פון דער מאסע, נישט פארן פירער. אלע איינצעלנע מענטשן דארפן זיין גלייך צווישן זיך, אבער אלע ווילן זיי באהערשט ווערן פון א פירער.

גלייכע צווישן זיך, וואס קענען זיך אידענטיפיצירן איינער מיטן צווייטן, און איין איינציקער וואס שטייט העכער פאר אלע — אט דאס איז די סיטואציע, וואס מיר געפונען פארווירקלעכט אין א לעבנס-פעיקער מאסע. מיר דערלויבן זיך, אלזא צו קאריגירן Trotter's אויסדרוק, אז דער מענטש איז א סטאדע-חיה אין מיר זאגן, אז ער איז אסך מער ווי א הארדע-חיה. ער איז אן איינצעלן וועזן פון א הארדע, וואס ווערט אנגעפירט דורך אן אנפירער.

א

די מאטע און די אור־ האָרדע

אין יאָר 1912 האב איך מסכים געווען מיט טש. דארווינס השערה, אַז די אור-פאָרם פון דער מענטשלעכער געזעלשאפט איז געווען די האָרדע, וואָס איז געווען אומבאשרענקט באהערשט פון אַ שטאַרקן „ער". איך האָב מיך באַמיט צו דערווייזן, אַז דער גורל פון דער דאָזיקער האָרדע האָט איבערגעלאזט נישט-צערשטערבאַרע שפורן אין דער מענטשלעכער געשיכטע, ספּעציעל אַז די אנטוויקלונג פון טאָטעמיזם, וואָס געמט אין זיך אריין די התחלות כון רעליגיע, זיטלעכ ייט און סאָציאַלער צעגלידערונג, שטייט אין צוזאַמענהאַנג מיט דעם געוואַלטזאַמען טויט פונם אויבעראָנפירער און די פאַרוואַנדלונג פון דער פאָטער-האָרדע אין אַ ברודער-געמיינדע 1). דאָס איז, אמת, נאָר אַ השערה ווי אסך אַנדערע, מיט וועלכע דער פּרע-היסטאָריקער פּרוּווט צו באַלויכטן די פינצטערניש פון דער אור-צייט. — א just so story האָט דאָס וויציק אָנגערופן אַנישט

---

1) Totem und Tabu 2 Auflage, 1920.

נישט-פרינציפּיעלע ענגלישער קריטיקער — אָבער איך מיין, אַז עס איז אַ כבוד פאַר אַזאַ השערה, אויב זי ווייזט זיך אויס אַלס צוגעפּאַסט צו שאַפן אַ צוזאַמענהאַנג און פאַרשטענדניש אויף וואָס אַמאָל מער נייע געביטן.

די מענטשלעכע מאַסן ווייזן אונז ווידעראַמאָל דאָס באַקאַנטע בילד פון דעם איבערשטאַרקן יחיד אינמיטן פון אַ חברה פון גלייכע חברים; דאָס זעלבע בילד בלייבט אויך אין אונזער פאָרשטעלונג וועגן דער אור-האָרדע. די פּסיכאָלאָגיע פון דער דאָזיקער מאַסע, ווי מיר קענען זי פון די אָפט דערמאַנטע באַשרייבונגען — דאָס פאַרשווינדן ווערן פון דער באַוווסטזיניקער איינצעלנער פּערזענלעכקייט, די אָריענטירונג פון געדאַנקען און געפילן אין גלייכע ריכטונגען, די איבערהערשאַפט פון דער אַפעקטיווקייט און פונם אומבאַוווסטזיניקן גייסטיקן, די טענדענץ צו דער אומפאַרזוימטער אויספירונג פון אויפטויכנדיקע כוונות — דאָס אַלץ אַנטשפּרעכט דעם צושטאַנד פון רעגרעסיע צו אַ פּרימיטיווער גייסטיקער טעטיקייט, וואָס מען וואָלט טאַקי געקענט צושרייבן דער אור-האָרדע. 1)

1) פאַר דער אור-האָרדע מוז באַזונדערס גילטן דאָס, וואָס מיר האָבן פריער באַשריבן אין דער אַלגעמיינער כאַראַקטעריסטיק פון מענטשן. דער ווילן פון יחיד איז געווען צו שוואַך, ער האָט נישט פאַרטרויט זיינע מעשים. עס זענען נישט צושטאַנד געקומען קיין אַנדערע אימפּולסן, אַחוץ קאָלעקטיווע, עס איז געווען נאָר אַ געמיינזאַמער ווילן, נישט קיין איינציקער. די פאָרשטעלונג האָט נישט זיך געוואַגט אויסצוגיסן אין אַ ווילן, אויב זי איז נישט פאַרשטאַרקט געוואָרן דורך דער עמפּינדונג פון איר אַלגעמיינער פאַרברייטונג. די דאָזיקע שוואַכקייט פון דער פאָרשטעלונג ליגט אין דער דערקלערונג פון דער שטאַרקייט פון דער געפיל-צוגעבונדנקייט, וואָס איז געמיינזאַם פאַר אַלע אָבער די גלייכאַרטיקייט פון די לעבנס-אומשטענדן און דאָס פעלן פון אַ פּריוואַטן אייגנטום — האָבן באַשטימט די גלייכפאָרמיקייט פון די אינטעלעקטועלע אַקטן ביי דעם איינצעלנעם מענטשן.

אויך די עקסקרעמענטאַלע באַדערפעגישן שליסן נישט אויס די געמיינ-

די מאַסע, שיינט אונז, אלזא, צו זיין אַ ווידעראָפּשפּיגל פון דער אור-האָרדע. פונקט ווי דער אור-מענטש לעבט אין יעדן איינצעלנעם מענטש, אַזוי אויך קען פון יעדער באַליביקער מענטשן-מענגע — ווידער אַנטשטיין די אור-האָרדע; אויף וויפיל די מאַסע באַהערשט געוויינלעך די מענטשן, דערקענען מיר אין איר די פאָרזעצונג פון דער אור-האָרדע. מיר מוזן ציען אַ שלוס, אַז די פסיכאָלאָגיע פון דער מאַסע איז די עלטסטע מענטשן-פּסיכאָלאָגיע. דאָס וואָס מיר האָבן אויסגעטיילט אַלס אינדיווידועלע פסיכאָלאָגיע, פאַרנאַכלעסנדיק אַלע איבעריקע מאַסן, איז אויסגעוואַקסן ערשט שפּעטער, שטופּנווייז און, אַזוי צו זאָגן, נאָך אַלץ נאָר טיילווייז פון דער אַלטער מאַסן-פּסיכאָלאָגיע. מיר וועלן נאָך וואַגן פּרוּוון אנצווייזן דעם אויסגאַנגס-פּונקט פון דער דאָזיקער אַנטוויקלונג.

די נאָענטע איבערטראַכטונג ווייזט אונז אין וועלכן פונקט די דאָזיקע מיינונג דאַרף אַ באַריכטיקונג. די אינדיווידועלע פּסיכאָלאָגיע איז מן הסתם אַלט ווי די מאַסן-פּסיכאָלאָגיע, ווייל פון אָנהייב אָן זענען געווען צוויי פּסיכאָלאָגיעס: איינע פון די מאַסן-יחידים, און די צווייטע פון די פאָטער, איבעראָנפירער, ראשים. די איינצעלנע מענטשן פון דער מאַסע זענען געווען אַזוי געבונדן, ווי מיר זעען דאָס נאָך היינט. אָבער דער פאָטער פון דער אור-האָרדע איז געווען פריי. זיינע אינטעלעקטועלע אַקטן זענען אויך אַלס באַזונדערע געווען שטאַרק און אומאָפּהענגיק, זיין ווילן האָט נישט געדאַרפט האָבן קיין באַקרעפטיקונג דורך די אנדערע מענטשן, מיר

אמקייט, ווי מען קען דאס באמערקן ביי קינדער און זעלנער. דער איינציקער אומבאדינגטער אויסנאם איז דער סעקסועלער אקט בעת וועלכן א דריטע פערזאן איז, ווייניקסטנס, איבריק; אין ערגסטן פאל איז זי פארורטיילט צו א פיינלעך אפווארטן. וועגן דער רעאקציע פון די סעקסועלע באַדערפענישן (די געניטאל-באפרידיקונג) קעגן דעם סטאדע-אינסטינקט זע ווייטער.

נעמען קאָנזעקווענט אָן, אז זיין איך איז ליבידא-ארטיק ווייניקער געווען געבונדן, ער האָט קיינעם נישט ליב געהאט אחוץ זיך, און די אַנדערע האָט ער ליב געהאַט אויף אַזויפיל וויפיל זיי האָבן געדינט פאַר זיין באַדערפניש, זיין „איך" האָט נישט אַוועקגעגעבן די אָביעקטן קיין איבריקס.

ביים אויפגאַנג פון דער געשיכטע פון דער מענטשהייט איז ער געווען דער איבערמענטש, וועלכן ניטשע האָט ערשט דערוואַרט אין דער צוקונפט. נאָך היינט דאַרפן די מאַסן-אינדיווידומען די אילוזיע, אַז זיי ווערן געליבט פון פירער אין אַ גלייכער און גערעכטער מאָס, אָבער דער פירער גופא דאַרף קיין אַנדערע נישט ליב האָבן, ער דאַרף האָבן די נאַטור פון אַ הערשער, זיין אַבסאָלוט נאַרציסיש, אָבער זיכער אין זיך און זעלבסשטענדיק. מיר ווייסן, אַז די ליבע שטערט דעם נאַרציזם. און מיר וואָלטן געקענט אָנווייזן, ווי אַזוי אַרום זי איז געוואָרן אַ קולטור-פאַקטאָר, אַדאַנק דער דאָזיקער ווירקונג.

דער אור-פאָטער פון דער האָרדע איז נאָך נישט געווען אומשטערבלעך, ווי ער איז עס שפעטער געוואָרן, אַדאַנק פאַרגעטערונג, ווען ער איז געשטאָרבן, האָט מען געמוזט פאַרטרעטן זיין אָרט; זיין אָרט האָט וואַרשיינלעך פאַרנומען דער יונגסטער זון, וואָס איז ביז דאַן געווען אַ מאַסן-יחיד ווי אַלע אַנדערע. עס מוז, אַלזאָ, זיין אַ מעגלעכקייט צו פאַרוואַנדלען די פסיכאָלאָגיע פון דער מאַסע אין אַן אינדיווידועלער פסיכאָלאָגיע; עס מוז געפונען ווערן אַ תנאי, אונטער וועלכן עס זאָל לייכט פאָרקומען אַזאַ פאַרוואַנדלונג, פונקט ווי עס איז מעגלעך פאַר די בינען, אין אַ נויטפאַל, צו באַשטימען אַ קעניגין פון אַ לאַרווע אַנשטאָט אַן אַרבעטערין. דאַן קען מען זיך פאָרשטעלן נאָר דאָס: דער אור-פאָטער האָט געשטערט זיינע זין די דירעקטע באַפרידיקונג פון זייערע סעקסועלע שטרעבונגען; ער האָט זיי געצוווּנגען צו אַבסטינענץ און, פאָלגלעך, צו געפילס-צוגעבונדנקייט איינער צום צווייטן, וואָס האָבן געקענט אַרויסגיין פון שטרעבונגען, מיט

געהאַמעוועטע סעקסועלע צילן. ער האָט זיי אויפגעצוווּנגען, אַזוי צו זאָגן, די כאַסן פסיכאָלאָגיע. זיין סעקסועלע אייפערזוכט און זיין טאָלעראַנץ זענען אין דער לעצטער ליניע געוואָרן די סיבה פון דער מאַסן-פסיכאָלאָגיע 1)

דער, וואס איז געוואָרן זיין נאָכפאָלגער, האָט אויך געהאט די מעגלעכקייט פאַר אַ סעקסועלע באַפרידיקונג און מיט דעם האָט זיך פאַר אים געעפנט אַ וועג אַרויסצוטרעטן פון די באַדינגונגען פון דער מאַסן-פסיכאָלאָגיע. דאָס פיקסירן פון דעם ליבידאָ אויפן ווייב, די מעגלעכקייט פון דער באַפרידיקונג אָן אָפּלייגונג און אָן נדחה האָט געמאַכט אַ סוף צו דעם באַטייט פון די געהאַמעוועטע סעקסועלע שטרעבונגען און געלאָזט דעם נאַרציזם שטענדיק שטיין אויף דער זעלבער הייך. צו דער דאָזיקער באַציונג פון דער ליבע און דאָס אַנטשטיין פון כאַראַקטער וועלן מיר נאָך צוריקקומען אין אונזער צוגאָב-קאַפּיטל.

שטרייכן מיר דאָ נאָכאַמאָל אונטער, ווי אַ באַזונדערס באַלערנדיקן מאָמענט. די באַציונג צווישן דער קאָנסטיטוציע פון דער האָרדע און די מאַסנאַמען דורך וועלכע — אָפּגעזען פון צוואַנג-מיטלען — עס ווערט צוזאַמענגעהאַלטן אַ קינסטלעכע מאַסע. ביי דער קירך און אַרמיי האָבן מיר געזען, אַז אַזאַ באַדינג איז די אילוזיע, אַז דער פירער ליבט אַלע איינצעלנע אויף אַ גלייכן און גערעכטן אופן. דאָס איז טאַקי די אידעאַליסטישע איבעראַרבעטונג פון די פאַרהעלטענישן אין דער האָרדע, אין וועלכע אַלע זין פילן, אַז זיי ווערן אויף אַ גלייכן אופן פאַרפאָלגט פונם פאָטער און זיי האָבן פאַר אים מורא אויף אַ גלייכן אופן. שוין די נאָענטסטע פאָרם פון

---

1) עס לאָזט זיך אויך אָננעמען אַז די פאַרטריבענע זין, דערוויַיטערט פון פאָטער, האָבן באַנוצט דעם פאַרשריט פון דער אידענטיפיצירונג איינער צום צווייטן צו האָמאָסעקסועלע אָביעקט-ליבע און אַזוי אַרום באַקומען די פרייהייט צו דערהרגענען דעם פאָטער,

דער מענטשלעכער געזעלשאַפט, דער טאָטעמישער קלאַן, האָט אַלס פאָר-תּנאַי די דאָזיקע פאַרוואַנדלונג, אויף וועלכער עס שטיצן זיך אַלע סאָציאַלע פליכטן. די אומצערשטערבאַרע שטאַרקייט פון דער טאַמיליע אַלס אַ נאַטירלעכע מאַסן-בילדונג, שטיצט זיך אויף דעם וואָס דער דאָזיקער נויטוועגדיקער פאַרבונדונג פון דער גלייכער ליבע פון פאטער קען ווירקלעך זיין פאַסיק פאַר איר.

— אָבער מער דערוואַרטן נאָך מיר פון דער אָפּשאַצונג פון דער מאַסע פון שטאַנד-פונקט פון דער אור-האָרדע. די דאָזיקע אָפּשאַצונג דאַרף אונז נענטער ברענגען צום דעם אומפאַרשטענדלעכן, געהיימנ ספולן פון דער אַנטשטייונג פון דער מאַסע וואָס באַדאַלטן זיך אונטער די רעטזעלהאַפטע ווערטער היפּנאָז און סוגעסטיע. און איך מיין אַז זי קען דאָס באַווייזן. לאָמיר זיך נאָר דערמאַנען, אַז דער היפּנאָז האָט אין זיך עטוואס דירעקט נישט היימליכעס: דער כאַראַקטער פון דעם אומהיימלעכן ווייזט אָ, אויף אַן אַרויסשטויסונג פון אַן אָבגעשוואַכטער אַלטקייט און אויך אַ פולן צוטרוי. 1). לאָמיר זיך דערמאַנען ווי אַזוי עס גייט צו דער היפּנאָז. דער היפּנאָטיזירער באַהויפּטעט, אַז ער באַזיצט אַזאַ מאַכט, וואָס באַרויבט דעם ווילען פונם אָביעקט, אָדער, וואָס איז דאָ זעלבע, דער אָביעקט גלייבט, אַז דער היפּנאָטיזירער באַזיצט אַזאַ מאכט. די דאָזיקע געהיימניספולע מאַכט — פאָפולער נאָך אַלץ באַצייכנט אַלץ באַצייכנט אַלס חיה'שער מאַגנעטיזם — מוז זיין די זעלבע, וועלכע גילט פאַר דעם פּרימיטיוון מענטש אַלס קוואַל פון טאַבור. די זעלבע, וואָס גייט אַרויס פון קעניגן און אנפירער, און וואָס איז געפערלעך, ווען מען דערנענטערט זיך צו זיי. דער היפּנאָטיזירער וויל באַזיצן די דאָזיקע מאַכט, ווי אַזוי דען פירט ער זי צום באַווייזן זיך? מיט דעם, וואָס ער פאָדערט אויף

(2 זע: zitietfe dorf die und Taba, zend Totem .quellem

די פערזאָן צו קוקן אים אין די אויגן אַריין ; ער היפּנאָטי-
זירט אויף אַ טיפּישן אופן דורך זיין בליק. גאאד אבער דער
אַנבליק פון אָנפירער איז פאַרן פרימיטיוון מעטש געפערלעך
און אומדערטרעגלעך, ווי דאָס איז שפּעטער געווען דער פאַל
מיט דער גאָטהייט. משה האָט געמוזט שפּילן די ראָל פון אַ
פאַרמיטלער צווישן גאָט און פאָלק, ווייל עס פאָלק קען
נישט פאַרטראָגן גאָטס אנבליק, און ווען משה קומט צוריק
פון גאט, שטראַלט זיין פנים, א יין טייל פון „מאנא״ האָט
זיך, ווי ביים פאַרמיטלער פון די פרימיטיווע מענטשן, איבער-
געטראָ ן אויף אים. 1) מען קען אויך אַרויסרופן דעם היפּנאָז
דורך אַנדע ע וועגן, וואָס פירן אָבער צו טעותים, און געבן
אַ גרונט צו אומבאַגרינדעטע פיזאָלאָגישע טעאָריעס. צ. ב. דאָס
ארויסרופן דעם היפנאָז דורכן פיקסירן אויף אַ גלענצענדיקער
זאַך און אויף אַ מאָנאָטאָנעם גערויש. אין דער ווירקלעכקייט
דינען די דאָזיקע ביישפּילן נאר פאַרן אָפּציען און פאַרבונדן
די באַוווסטזיניקע אויפמערקזאַמקייט. די סיטואַציע איז אַזוי
גלייך ווי דער היפּנאטיזירער וואָלט געזאָגט ; איצט באַשעפטיקט
אייך נאר מיט מיין פערזאָן, די איבעריקע וועלט זאָל אייך
נישט אינטערעסירן. געוויס, עס וואָלט געווען טעכניש נישט
צוועקמעסיק, ווען דער היפּנאָטיזירער וואָלט אַזוי גערעדט ;
דער סוביעקט וואָלט דורך דעם אָנגעריסן געוואָרן פון זיין
אומבאַוווסטזיניקער איינשטעלונג און אויפגערייצט געוואָרן צו
אַ באַוווסטזיניקן ווידערשפּרוך. אָבער בעת דער היפּנאָטיזירער
מיידט אויס נישט צו לענקן דאָס באַוווסטזיניקע דענקן פונם
סוביעקט אויף זיינע כוונות, און די עקספּערימענטירטע פּער-
זאָן. פאַלט אַריין אין אַ צושטאַנד, בעת די וועלט ווערט פאַר
אים נישט אינטערעסאַנט, געשעט עס, אַז זי קאָנצענטרירט
ווירקלעך אומבאַוווסטזיניק די גאַנצע אויפמערקזאַמקייט אויפן
היפּנאָטיזירער און זי שאַפט די איינשטעלונג פון ראַפּאָרט, פון

(1 Das Unhicmhlel Imago V 1619.

איבערטראגונג אויפן היפּנאָטיזירער. די אומדירעקטע מעטאָדן פון היפּנאטיזירער האָבן, אלזאָ, פּונקט ווי די געוויסע טעכנישע אנווענדונגען פונם ווייך אָלס דערפאָל׳, געוויסע פּאַרטיילונגען פון דער גייסטיקער ענערגיע, אויפצוהאַלטן, וועלכע וואלטן געשטערט דעם פּאַרלויף פון דעם אומבאַוווסטזיניקן פּראָצעס, און זיי פירן שווערלעך צום גליי׳ן ציל, ווי די דירעקטע באַיינפלוסונגען דורך שטאַרן אָנקוקן אָדער פּאַסן. 1) Ferenczi האָט ריכטיק אויסגעפונען, אַז דער היפּנאָטיזירער פּערנעמט ס׳אָרט פון די עלטערן, באַנוצנדיק זיך מיטן באַפעל צום שלאָפן. ער מיינט, אַז מען דאַרף זונטערשיידן צוויי ראַלי היפּנאָזן: איינער אַ חניפהדיקער, באַרואיקנדיקער, וואָס האט די מוטער אַלס פּראטאטיפּ, און איינעם אַ דראָענדיקן, וועלכן ער שרייבט-צו דעם פּאָטער 2) דאַן באַטייט אין דעם היפּנאָז דער געבאט צו שלאָפן נישט אַנדערש, ווי די אויפפאָדערונג אָפּצוּווענדן די

1) די סיטואציע, וואס די היפּנאטיזירטע פּערזאן האט אומבאוווסטזיניק זייגעשטימט אויפן היפּנאטיזירער, בעת זי באשעפטיקט זיך באוווסטזיניק מיט נישט-פארענדערלעכע, נישט אינטערעסאנטע איינדרוקן, האט איר קעגנזאץ בעת דער פּסיכא-אנאליטישער באהאנדלונג, וואס פארדינט, אז מען זאל זי דא דערמאנען. בעת יעדן אנאליז, פרעפט לכל-הפּחות איינמאל, וואס דער פּאציענט באהויפּטעט עקשנותדיק, אז איצט ליגט אים נישט קיין שום געדאנק אין קאפּ. זיינע פרייע אסאציאציעס האבן זיך אפּגעשטעלט און די געוויינלעכע אימפּולס וואס ברענגען זיי אין באוועגונג געלונגען נישט. דורך איינגעקשנקייט דערגרייכט מען, ענדלעך, זיין מודה זיין זיך, אז ער טראכט וועגן דער לאנדשאפט וואס מ׳זעט דורכן פענצטער פון דעם באהאנדלונגס-צימער, וועגן די טאפּעטן אויף דער וואנט, וואס ער זעט פאר זיך, אדער וועגן גאז-לעמפּל, וואס הענגט אראפּ פון סופיט. דאן ווייסט מען, אז ער איז שוין אריין אין טראנס, אז ס׳ווערן אים ארויסגעשטעלט פאדערונגען, וואס געהערן צום דאקטער, און קיים דערקלערט מען אים דאס שטעלן זיך אפּ די פרייע אבאצאציעס.

2) Ferenczi Intrjoektion und übertragung. Jahrbuch des psychanalyse, I 1909

גאַנצע אויפמערקזאַמקייט פון דער איבעריקער וועלט און זי צו קאָנצענטרירן אויף דער פערזאָן פונם היפּנאָטיזירער; אַזוי ווערט עס אויך פאַרשטאַנען פון אָביעקט, ווייל אין דעם דאָזיקן אָפּווענדן די אויפמערקזאַמקייט פון דער וועלט ליגט די פסיכאָלאָגישע כאַראַקטעריסטיק פונם שלאָף און אויף דעם שטיצט זיך די קרובהשאַפט פונם שלאָף מיט דעם היפּנאָטישן צושטאַנד.

דורך זיינע מאָסנאַמען וועקט, אַלזאָ, דער היפּנאָטיזירער אויף ביי דעם סוביעקט אַ טייל פון זיין אַרכאַישער ירושה, וועלכע איז אויך אַנטקעגנגעקומען די עלטערן און וועלכע האָט דערפאַר, אין פאַרהעלטניש צום פאָטער, אַן אינדיווידועלע ווידערבאַלעבונג — די פאָרשטעלונג פון אַן איבערמעכטיקער און געפערלעכער פערזענלעכקייט, קעגן וועלכער מען קען זיך אַנטקעגנשטעלן נאָר פּאַסיוו מאַזאָכיסטיש, ווערנדיק געצוווּנגען צו פאַרלירן דעם ווילן, בעת צו זיין מיט איר אַ״יין, „אונטער פיר אויגן" ווייזט אויס צו זיין אַ גרויסע ריזיקע.

נאָר" אויף אַזאַ אופן קענען מיר זיך פאָרשטעלן דאָס פאַרהעלטניש פון אַ יחיד אין דער אור-האָרדע צום אור-פאָטער. ווי מיר ווייסן פון ביישפּילן ביי אַנדערע רעאַקציעס, האָט דער אינדיווידואום אויפגעהיטן אין זיין פערזענלעכע אייגנטימלעכקייט אַ וואַריאַבלע מאָס פון ווידערבאַלעבונג פון אַזעלכע אַלטע סיטואַציעס, אַ וויסן, אַז דער היפּנאָז איז בלויז אַ שפּיל, אַ ליגנאַרטיקע באַנייונג פון יענע אַלטע איינדרוקן, קען אָבער בלייבן אויפגעהיטן און זאָרגן פאַר דעם ווידערשטאַנד קעגן די צופיל ערנסטע קאָנזעקווענצן פון דעם היפּנאָטישן פאַרלאָסט פון זיך.

דער אונהיימלעכער, צווינגנדיקער כאַראַקטער פון דער מאַסע, וואָס אַנטפּלעקט זיך אין אירע סוגעסטיאָנירטע דערשיינונגען, קען, אַלזאָ, אויך מיט רעכט פאַררעכנט ווערן אויפן חשבון פון איר אָפּשטאַמונג פון דער אור-האָרדע. דער פירער פון דער מאַסע איז נאָך אַלץ דער אור-פאָטער, פאַר וועמען מען האָט מורא, די מאַסע וויל שטענדיק נאָך אַלץ באַהערשט

ווערן פון אן אומבאַשרענקטער מאַכט, זי דורשט אין העכסטן גראַד נאָך אויטאָריטעט, ווי האָט, ליט לגן באַנס אויטאָריטעט, אַ דורשט אונטערטעניק צו זיין. דער אור-פאָטער איז דער אידעאַל פון דער מאַסע, וואָס באַהערשט דעם איך אויפן אָרט פון „איך אידעאַל״. דער היפנאָז האָט אַ פולע רעכט צו דער פאַרצייכנונג: מאַסע פון צוויי טיילן: די סוגעסטיע קען דעפינירט ווערן, ווי אַן איבערצייגונג, וואָס איז נישט באַגרינדעט אויף ערנסט-אָנצמלעכע און דענק מעגלעכע אַרבעט, נאָר אויף עראָטישער צוגעבונדקייט. 1)

1) עס איז ווערט צו באמערקן, אז דורך די באטראכטונגען פון דעראזיקן קאפיטל זענען מיר געצוואונגען צוריקצוקערן זיך פון Bernheims אור-פפאסונג וועגן היפנאז צו דער אלטער נאיווער אויפפאסונג. לויט Bernheim שטאמען אלע היפנאטישע פענאמענס אפ פון דער סוגעסטיע, וואס איז א מאבענט, וואס לאזט זיך ווייטער ש אויפקלערן. מיר קומען צום שלוס, די סוגעסטיע איז א טיילווייזע דערשיינונג פון דעם היפנאטישן צושטאנד, וואס האט א פעסטן יסוד אין דער אומבאוווסטזיניקער אויפגעהיטענער נויגונג פון דער אור-געשיכטע פון דער מענטשלעכער פאמיליע.

XI

אַ שטופּע אינם איך.

ווען מען געדענקט די באַשרייבונגען פון די מחברים וועגן דער מאַסן-פּסיכאָלאָגיע, וואָס דערגענצן איינער דעם צווייטן און ווען מען וואַרפט אַן איבערבליק איבערן לעבן פונם היינטיקן יחיד, קען מען פארלירן דעם מוט, צוליב די קאמפּליקאַציעס וואָס זענען פאַראַן ביים צוזאַמענצושטעלן פון אים אַן ארומנעמנדיקע באַשרייבונג. יעדער יחיד איז אַ באַשטאַנד-טייל פון אַסך מאַסן, דורך אידענטיפיצירונג איז ער אַלזייטיק געבונדן, און האָט אויפגעבויט זיין „איך-אידעאל" לויט די פאַרשידנסטע פּראטאָטיפּן. יעדער יחיד נעמט, אַלזא, אַן אנטייל אין אַסך מאַסן-נשמות, פון זיין ראַסע, שטאנד, גלויבנס-געמיינזאַמקייט, מלוכה א. א. וו., און קען זיך חוץ דעם דערהייבן צו אַ ביסל זעלבסשטענדיקייטן און אָריגינעלקייט. די דאָזיקע באַשטענדיקע און דויערהאַפטיקע מאַסן און זייערע גלייכמעסיקע אנהאלטנדיקע ווירקונגען, וואַרפן זיך ווייניקער אין די אויגן, ווי די שנעל-פארמירטע, פאַרגענגלעכע מאַסן, לויט וועלכע לע באָן האָט געגעבן אַזא גלענצנדיקע פּסיכאָלאָגישע כאַראַקטעריסטיק פון דער מאסן-נשמה. און אין די דאָזיקע

רווישנדיקע, עפּעמערישע מאַסן, וואָס שטייען פּלומרשט העכער
איבער אַנדערע, געשעט אַ ווינדער: דאָס, וואָס מיר האָבן
אָנערקענט אַלס אינדיווידועלע אויסבילדונג, פאַרשווינדט שפּור-
לאָז, אפילו ווען נאָר אויף אַ קורצע צייט.

מיר האָבן דאָס ווונדער פאַרשטאַנען, אין דעם זין, וואָס
דער איינצעלנער מענטש זאָגט זיך אָפּ פון זיין „איך-אידעאַל"
און פאַרבייט עס מיט דעם מאַסן-אידעאַל, וואָס איז פאַרקערפּערט
אינם פירער. דאָס ווונדער, דאַרפן מיר אַלס באַרעכטיקונג צו-
צוגעבן, איז נישט אין אַלע פאַלן גלייך גרויס, די אָפּזונ-דערונג
פון „איך" און „איך-אידעאַל" איז ביי פיל אינדיווידואומען
נישט אַזוי שטאַרק, זיי ביידע דעקן זיך נאָר לייכט, דער
„איך" האָט זאָר אויפגעהיטן די פריערדיקע נאַרציסטישע אייגנ-
געפעליקייט. די וואַל פון פירער ווערט דורך די דאָזיקער
פאַרהעלטענישן נאָך מער פאַרלייכטערט.

ער, דער פירער, דאַרף נאָר אָפט צו באַזיצן
די טיפּסטע אייגנשאַפטן פון די דאָזיקע אינדיווידואומען אין
אַ באַזונדערס שאַרפער און ריינער פאָרם און דאַרף מאַכן דעם
איינדרוק פון אַ גרעסערער קראַפט און ליבידיעזע פרייהייט,
אַזוי אַרום קומט אים אַנטקעגן די באַדערפעניש אין אַ
שטאַרקן אָנפירער, און זי גיט אים אַן איבערמאַכט, אויף וועלכער
ער האָט אפשר קיינמאָל נישט פּרעטענדירט, די אַנדערע אינ-
דיווידואומען, וועמעס „איך-אידעאַל" ס'האָט זיך פאַרקערפּערט
אין זיין פּערזאָן נאָר ביי אַ קאָרעקטור, ווערן דאַן „סוגעסטיאָ-
נירט" ד. ה. מיטגעריסן דורך דער אידענטיפיצירונג.

מיר באַמערקן, אַז די דערקלערונג פון דער ליבידאָ-
סטרוקטור פון דער מאַסע, ווערט דערפירט צו דעם אונטער-
שייד פון איך פונם „איך-אידעאַל און צו דורך דעם דערמעג-
ליכטער טאָפּלטער אַרט פון צוגעבונדנקייט — אידענטיפיצירונג
און פאַרטרעטונג פון „איך אידעאַל" דורכן אָביעקט. דאָס

אנגעמען פון אזא שטופע אין „איך“ אלס ערשטער שריט פון דער איך-אנאליז, מוז שטופנווייז באווייזן איר רעכטפערטיקונג אויף די פארשידנסטע געביטן פון דער פסיכאלאגיע. אין מיין ארבעט „Zur Einfuhrung des Na zissmus“ האב איך קודם כל 1) צוזאמענגעקליבן פאטאלאגישע מאטעריאלן, כדי צו שטיצן דעם דאזיקן באזונדערן שטריך. אבער מ׳דארף דער-ווארטן, אז זיין באטייט וועט זיין אסך שטארקערער נאך דער ווייטערדיקער פארטיפונג אין דער פסיכאלאגיע פון די פסיכאזן. לאמיר געדענקן, עז דער איך שפילט א ראל פון אביעקט אין באצוג צו דעם פון אים זיך אנטוויקלטן „איך-אידעאל“ און מעגלעך, אז אלע ענדערנדיקע ווירקונגען, וואס מיר זענען געוווינער געווארן פון דער ליבע וועגן צווישן דעם אויסערלעכן אביעקט און דעם קיבוץ-איך חזרן זיך איבער אויף דעם דאזיקן נייעם פעלד אינערהאלב פון איך.

איך וויל דא גאכפארשן נאר איין מעגלעכן פון דעם דא-זיקן שטאנדפונקט פועל-יוצא, כדי פארצוזעצן די באטראכטונג פון א פראבלעם, וואס איך האב אויף אן אנדערע שטעלע געמוזט איבערלאזן נישט-געלייזט 2). יעדע איינע פון די גייסטיקע דיפערענצירונגען, מיט וועלכע מיר זענען באקאנט געווארן, שטעלט מיט זיך פאר א נייע שוועריקייט פון דער גייסטיקער פונקציע, העכערט איר לאביליטעט 1) און קען ווערן אן אויסגאנג-פונקט צו א פארשטערונג פון דער פונקציע, קען פון איר קראנק ווערן, אזוי האבן מיר גלייך מיטן געבוירן ווערן געמאכט דעם שריט פון אבסאלוט זעלבסט-גענוגנטן נארציזם צום אויפנאם פון א פאר

1) Jarbuch für Psychoanalyse VI, 1914. Sammlung kleiner Schriften zur Neurosenlehre 4 Folge,

2) „Trauer und Melancholie“. Internationale Zeitschrift für Psychoanalyse, IV, 1916—18. Sammlung kleiner Schriften zur Neurosenlehre, 4. Folge.

ענדערלעכער אויסן-וועלט און צום אנהייב פון זוכן אַן אָביעקט, און מיט דעם איז פארבונדן דער פאַקט, אַז מיר קענען נישט לאַנג פאַרטראגן דעם דאָזיקן נייעם צושטאַנד, אַז מיר פאַרלאָזן אים פעריאָדיש און אין שלאָף קערן מיר צוריק צום פריערדיקן צושטאנד פון רייצלאזיקייט און אביעקט פאַרמיידונג. מיר פאָלגן דערביי, פאַרשטייט זיך, דעם ווונק פון דער אויסן-וועלט, וואס נעמט פון אונז אַוועק דורכן פעריאָדישן וועקסל פון טאָג און נאכט, דעם גרעסטן אַנטייל פון די איף אונז ווירקנדיקע רייצונגען. דער צווייטער ביישפיל, וואָס איז זייער וויכטיק פאר דער פאטאלאגיע, פאלט שוין נישט אונטער אַזעלכע באַגרענצונגען. אין פאַרלויף פון אינזער אַנטוויקלונג, האָבן מיר איינגעטיילט אונזער גייסטיקן באשטאנד אויף אַ קאהאערענטן 1) „איך" און אויף א אומבאַוווסטזיניק באַגרענעצטן, וואָס שטייט אויסערהאלב דעם איך און מיר ווייס, אַז די סטאַביליטעט פון די דאזיקע נייע פאַרמירונגען פאלן אונטער באשטענדיקע צערשטערונגען. אין חלום און אינם נעיראָז קלאַפט דאָס דאָזיקע אויסגעשלאָסענע, אַז מען זאָל עס אריינלאָזן אין די פאַרווידערשטאנד באוואכטע טויערן, און אין וואכנדיקן געזונטן צושטאנד באנוצן מיר זיך מיט באזונדערע פארטלען, כדי צייטווייליק אריינצונעמען דאָס פארשטויסענע אין אונזער „אַיך", אַרומגייענדיק ארום דעם ווידערשטאנד און אַרויסציענדיק פון דעם אַ פאַרגעניגן.

וויץ און הומאר, טיילווייז אויך דאָס קאמישע, דאַרפן באַטראַכט ווערן אינם ליכט פון דאָזיקן שטאַנדפונקט. יעדן קענער פון דער נעווראזן-פסיכאָלאָגיע זענען באַקאַנט ענלעכע ביישפילן פון אַ קלענערן באַטייט; אָבער איך אייל מיך צו דער באַשטימטער דורך מיר אָנווענדונג.

עס וואָלט געווען גוט צו מיינען, אַז אויך די אפזונדערונג פונם איך-אידעאַל פון איך קען נישט לאַנג עקזיסטירן

1) געבינדענע

און דאַרף צייטווייליק באַהערשט ווערן פון צוריקגעדרענגטער אַנט־וויקלונג. טראָגן אַלע אָפּזאַגן און באַשרענקונגען, וואָס זענען אַרויפגעלייגט געוואָרן אויפן „יך" גילט אַלס אַ כּלל דער פּעריאָדישער דורכבּרוך פון פאַרבאָטענעם, ווי דאָס באַווייזט די אינסטיטוציע פון ימים־טובים, וואָס זענען אורשפּרינגלעך ניט עפּעס אַנדערש ווי דורכן געזעץ דערלויבטע עקסצעסן און דער דאָזיקער באַפרייונג האָבּן זיי צו פאַרדאַנקן זייער הייטערן כאַראַקטער 1). די סאַטורנאַליען פון די רוימער און אונזער הייַנטיקער קאַרנאַוואַל טרעפן זיך אין דעם דאָזיקן וועזנטלעכן שטריך צונויף מיט די ימים־טובים פון די פּרימי־טיווע מענטשן, וואָס פלעגן פאָרקומען מיט כּלערליי אויסגע־לאַסנקייטן און מיטן עובר זיין אויף די שטענדיקע הייליקסטע מצוות. דער איך־אידעאַל אַבּער נעמט אַרום דעם באַטרעף פון אַלע באַגרענצונגען, וועלכע עס זאָל זיך אונטערגעבּן דעם איך, און דעריבּער מוז דאָס אָפּשאַפן פונם אידעאַל ווערען אַ גרויסאַרטיקער יום־טוב פאַרן איך, וואָס האָט ווידער־אַמאָל געקענט צופרידן זיין מיט זיך זעלבסט 2).

עס קומט שטענדיק צו אַ געפיל פון נצחון, ווען דער איך דעקט זיך כאָטש אַביסל מיטן איך־אידעאַל. אַלס אויס־דרוק פון דער שפּאַנונג צווישן איך און איך־אידעאַל קען אויך פאַרשטאַנען ווערן דאָס שולד־געפיל (און מינדערווערטי־קייטס געפיל).

ווי באַוווּסט זענען פאַראַן מענטשן, בּיי וועמען עס

1) Totem und Tabu

2) Trotter האלט, אז דאס פארויסשטויסן שטאמט אפ פון סטאדע־אינסטינקט. דאס איז גיכער די זעלבע מיינונג, אבער אנדערש אויסגעדריקט, איידער א ווידערשפרוך, ווען איך האב געזאגט אין „Einfuhrung des Narzismus". די פארמירונג פון אידעאל איז מצד דעם איך א באדינג פון דעם פארדרענגען.

וואקלט זיך פעריאָדיש, דאָס אַלגעמיינע געפיל פון שטימונג, פון אַן איבערמעסיקער געדריקטקייט צו אַ געוויסן מיטלצושטאַנד ביז צו אַ געהעכערטער גוטער שטימונג. אין די דאָזיקע וואַקלונגען באַווייזן זיך באמת אין זייער פאַרשידענע גרויסע אַמפּליטודן, פון דעם קוים אָנמע־קבאַרן ביז צו יענעם עקסטרעמע, וואָס רייסן זיך אַריין העכסט שמערצלעך, אָבער שטענדיק אַלס מעלאַנכאָליע אָדער מאַניע אינם לעבן פונם קראַנקן. אין טיפּישע פאַלן פון די דאָזיקע ציקלישע צערודערונגען שפּילן כלומרשט נישט קיין ראָל קיין אויסערלעכע סיבות; אינערלעכע מאָטיוון געפינט מען ביי די דאָזיקע קראַנקע נישט מער און נישט קיין אַנדערע, ווי ביי אַלע אַנדערע קראַנקע. מען האָט זיך דעריבער צוגעוויינט צו באַטראַכטן די דאָזיקע פאַלן נישט אַלס פּסיכאָגענע. וועגן אַנדערע גאַנץ ענלעכע פאַלן פון ציקלישער צערודערונג, וואָס קענען לייכט פאַרווערכנט ווערן צו די זעעלישע חלומות, וועט שפּעטער קומען צו רייד.

די באַגרינדונג פון די דאָזיקע ספּאָנטאַנע שטימונג־וואַקלונגען איז, אַלזאָ, אומבאַקאַנט; אינם מעכאַניזם, וואָס פאַרבייט מעלאַנכאָליע דורך מאַניע, האָבן מיר נישט קיין אַנונג. פאַר די דאָזיקע קראַנקע וואָלט געהאַט אַ באַטייט אונזער השערה, אַז דער איך־אידעאַל ווערט צייטווייליק אויפגעלייזט אינם „איך", נאָכדעם ווי דער דאָזיקער „איך" האָט באַזונדערס שטרענג רעגירט.

לאָמיר אָנטשלאָסן אויסמיידן נישט־קלאָרקייט: אויפן יסוד פון אונזער איך־אַנאַליז איז נישט קיין ספק, אַז ביי דעם מאַניע־קראַנקן זענען צונויפגעבונדן דער איך און איך־אידעאַל, אַזוי אַז די פּערזאָן קען זיך פרייען מיטן אָפּפאַלן פון שטערונגען, ריקזיכטן און זעלבסט פאָרווורפן, געפינענדיק אַ שטי־

מונג פון נצחון און זעלבסטגליק, וואס ווערט נישט געשטערט דורך קיין שום זעלבסט-קריטיק. עס איז ווייניקער באַשיינפּער-לעך, אָבער דאָך גאַנץ וואַרשיינלעך, אַז דאָס אומ-גליק פון אַ מעלאַנכאָליקער איז דער איינדרוק פון שארפע חילוקי-דעות צווישןביידע אינסטאַנצן פון „איך". און דעם, וואָס דער איבערמעסיק עמפינדלעכער אידעאַל ברענגט צום אויסדרוק זיין פאַרורטיילונג פון איך אין וואַנזיניקייט און אין זעלבסט-הערנידערונג. עס איז נאר אַ פראגע צי מען דאַרף זוכן די סיבה פון די דאזיקע פאַרענדערטע באַציונגען צווישן איך און איך-אידעאַל אין די אויבן פאָסטולירטע פעריאָדישע פּראָטעסטן קעגן דער נייער אינסטיטוציע, אָדער מאַכן פאַר דעם פאַראַנטוואָרטלעך אַנדערע פאַרהעלטנישן.

דער איבערגאַנג צו מאַניע איז נישט קיין נויטווענדיקער שטריך אינם קראַנקהייטס-בילד פון דער מעלאַנכאָלישער דע-פּרעסיע. עס זענען פאַראַן איינפאַכע, איינמאַליקע און פּער-יאָדישע איבעריג חזרטע מעלאַנכאָל עס, וועלכע גייען קיינמאָל נישט אַריבער אין אַ מאַניע-צושטאַנד. פון דער צווייטער זייט זענען פאַראַן מעלאַנכאָליעס, ביי וועלכע די סיבה שפּילט אַן עטיאָלאָגישע ראָל. דאָס זענען פאַלן ביים פאַרלוסט פון אַ גע-ליבטן אָביעקט, אדער דורכן טויט פונם אָביעקט אדער צוליב אומשטענדן, וועלכע האבן נייטיק געמאַכט דאָס צוריקטרעטן פון ליבידאָ ביים אָביעקט. אזא פסיכאגענע מעלאַנכאָליע קען אויך פאַרוואַנדלט ווערן אין מאַניע און דער דאזיקער ציקל קען אַסך מאָל זיך איבער חזרן ווי ביי אַ כלומרשטער ספּאָנטאַנישער מעלאַנכאָליע. אלזא, די פאַרהעלטנישן זענען גאנץ נישט-קלאָר, נאָך מער ווי ביז אהער, ווייל דער פּסיכאָאַנאַליז האָט אויסגעפאָרשט וויניק פאָרמען און פאַלן פון מעלאַנכאָליע.

---

2) פארגלייך Abraham: Ansätze zur psychoanalytischen Erforschung und Behandlung des manischepressirn wrese-ihs ete 1912 Klinische Betrage zur psychoanalyse" 1921.

ביז היינט פאַרשטייען מיר נאר יענע פאלן, אין וועלכע דער אביעקט ווערט פארלאזן, ווייל ער האט זיך אַרויסגעוויזן אַלס נישט ווערט דער ליבע. ער ווערט דאַן ווידער אויפגעריירט דורך אידענטיפיצירונג און ווערט שטרענג געפירט פון איך-אידעאל. די פאַ ווורפן און אגרעסיע קעגן אביעקט קומען צום אויסדרוק אַלס מעלאַנכאלישע זעלבסטפארווורפן 1)

אויך דורך אַזאַ מעלאַנכאליע קען פאַרקומען די פאַרוואַנדלונג אין מאַניע, אזוי אַז די דאזיקע מעגלעכקייט שטעלט מיט זיך פאָר אן אומאפהענגיקער שטריך פון דער איבעריקער כאראקטעריסטיק ביים קראנקהייטס-בילד.

איך זע נישט קיין שוועריקייט צו נעמען אין אכט דעם מאמענט פון פעריאָדישע פראטעסטן פון איך קעגן איך-אידעאַל פאַר ביידע מינים מעלאַנכאָליע, די פסיכאגענע און די ספּאָנטאַנע קען מען אָננעמען, אז דער איך-אידעאל איז גענייגט צו אַ באַזונדערער שטרענגקייט. וואָס האָט אַלס פועל-יוצא דאס אויטאמאטישע צייטווייליקע אפשאַפן פון איך. ביי דער פסיכאגענער ווערט דער איך גערייצט צום פראטעסט דורך דער שלעכטער באַהאנדלונג מצד זיין אידעאַל, וואָס איז אַ רעזולטאט פון דער אידענטיפיצירונג מיט אַן אפגעווארפענעם אַביעקט

1) גענויער גערעדט: זיי באהאלטן זיך אונטער די פארווורפן קעגן אייגענעם איך, גיבן זיי צו פעסטקייט, עקשנותדיקייט און נישט אפוואַרפבארקייט, מיט וועלכע עס צייכנען זיך אויס די זעלבסט-פארווורפן פון די מעלאַנכאליקער.

דערגענצונגען

אין משך פון דער דאזיקער אויספארשונג, וואָס קומט יעצט צו א דערווייליקן שלוס, האבן זיך פאר אונז געעפנט פאַרשידענע זייטיקע וועגן, וואס מיר האבן צום ערשט אויסגעמיטן, נאר זיי האבן אבער פאר אונז אַ נאָנטע שייכות. אייניקע פון די דאזיקע הינטערשטעליקע וועלן מיר נאכיאגן.

א. דער חילוק צווישן אידענט פיצירונג און איך-אידעאל-פאַרטרעטונג דורכן אביעקט, געפונט אַן אינטערעסאנטע באלייכטונג אין די צווי גרויסע קינכטלעכע מאַסן, וואָס מיר האבן פריער שטודירט: די אַרמיי און די קריסטלעכע קירך.

עס איז באַשיינפערלעך, אַז דער זעלנער נעמט אַלס אידעאל זיין אויבערשטן. אלזא, אייגנטלעך דעם אַרמיי-אָנפירער, בעת ער אידענטיפיצירט זיך מיט זיינס גלייכן, און פון דער דאזיקער איך-געמיינזאמקייט שטימט די פאַרפליכטונג פון חברשאפט צו קעגנזייטיקער הילף-לייסטונג און צעטיילונג פון אלע גיטע זאכן. אבער ער ווערט לעכערלעך, ווען ער וועט זיך אידענטיפיצירן מיטן הויפט-אנפירער. דער יעגער אין וואַלענשטיינס לאגער 1) מאַכט חוזק פונם וואכמייסטער.

1) זע Friedrich Schiller

Wie er rauspert und er spuckt

Das hatt ihr in ihm glucklich abgeguckt!..[1]

אנדערש איז דער פאל אין דער קאטוילישער קירך. יעדער קריסט ליבט קריסטוסן אלס זיין אידעאל און פילט זיך פארבונדן מיט די אנדערע קריסטן דורך אידענטיפיצירונג. אבער די קירך פאדערט פון אים עפעס מער. ער זאל זיך חוץ דעם אידענטיפיצירן מיט קריסטוסן און ליב האבן אלע אנדערע קריסטן, ווי קריסטוס אליין האט זיי ליב. די קירך פאדערט אויך אין ביידע פאלן די ערגענצונג פון דער ליבידא-פאזיציע, וואס ווערט געשאפן אדאנק דער מאסע. די אידענטיפיצירונג זאל פארקומען אין דעם פאל, דארט ווו ס'איז פארגעקומען דער אויסקלייב פון אביעקט און די ליבע פון אביעקט אין דעם פאל, דארט ווו עס איז פאראן די אידענטיפיצירונג. דאס דאזיקע „מער" גייט באשיינפערלעך אריבער איבער דער קאנסטיטוציע פון דער מאסע. מען קען זיין א גוטער קריסט, און דאך ווייט זיין פון דער אידייע צו זיין אויף קריסטוס'עס ארט און ליב האבן אלע מענטשן ווי ער. אלס שוואכער מענטש קען ער זיך נישט פארגלייכן צו דער נשמה-גרויס און ליבע-שטארקייט פונם דערלייזער, אבער די דאזיקע ווייטערדיקע אנטוויקלונג פון דעם ליבידא-איינטיילונג אין דער מאסע איז ווארשיינלעך דער מאמענט, אויף וועלכן דאס קריסטנטום פרעטענדירט צו געווינען א העכערע זיטלעכקייט.

ב. מיר האבן געזאגט, אז עס וואלט געווען מעגלעך אנצוווייזן דעם מאמענט אין דער גייסטיקער אנטוויקלונג פון דער מענטשהייט, ווען ס'איז פארגעקומען דער פראגרעס פאר די אינדיווידואומען פון דער מאסן-פסיכאלאגיע צו דער אינדי-

זוידועלער פסיכאלאגיע 1). דעריבער מוזן מיר בקיצור צוריקגיין צו דעם ווייסנשאפטלעכן מיטאס וועגן פאטער פון דער אור הארדע. שפעטער ווערט ער דערהויבן אלס וועלט באשאפער, און מיט רעכט, ווייל ער האט געבוירן אלע זין, פון וועלכע ס'האט זיך באשאפן די ערשטע מאסע. ער איז געווען יעדן איינעמס אידעאל, גלייכצייטיק מורא-געהאט פאר אים און פארערט, וואס האט שפעטער געשאפן דעם באגריף „טאבו". די דאזיקע מערהייט האט זיך אמאל צוזאמענגענומען, דערהרגט און צעריסן דעם פאטער. פון די זיגער ביי אט דער מאסע האט קיינער נישט געקענט פארנעמען זיין ארט, אבער ווען איינער האט דאס יא באוויזן, האט זיך ווידער באנייט דער קאמף, ביז זיי האבן איינגעזען, אז זיי מוזן זיך אלע אפזאגען אלס יורשים פון פאטער. דאן האבן זיי געגרינדעט די טאטעמיסטישע ברידער-געמיינשאפט, אלע מיט גלייכע רעכט און דורך דעם טאטעם-פארבאטגעבונדן זיך צו געדענקען אן דעם מארד און אים אויסקויפן. אבער די אומצופרידנהייט מיט דער דערגרייכטער לאגע איז געבליבן און איז געווארן א קוואל פון נייע אנטוויקלונגען, שטופנווייז האבן די מענטשן, וואס זענען געווען פארבונדן אין דער ברודער-מאסע, זיך דערנענטערט צו דער איינשטעלונג פון אלטן צושטאנד אויף א נייעם יסוד, דער מאנספערשוין איז ווידעראמאל געווארן דער ראש פון א פאמיליע און געבראכן די הערשאפט פון דער פרוי, וואס האט זיך באפעסטיקט אין דער צייט פון פאטערלאזקייט. אלס אנטשעדיקונג האט ער דאמאלס מן הסתם אנערקענט די מוטער-גאטהייט, וועמעס פריסטער ס'זענען געווארן קאסטרירט, כדי צו שיצן די מוטער, לויטן ביישפיל, וואס עס האט געגעבן דער פאטער פון דער אור-הארדע; דאך איז די נייע פאמיליע פארבליבן א

1) דאס פאלגנדיקע איז געשריבן אונטערן איינפלוס פון געדאנקן-אויס-טויש מיט Otto Rank.

שאָטן פון דער אַלטער; פאָטערס זענען געווען אסך און יעדער איז באַגרענעצט געווען דורך די רעכט פונם אַנדערן.

דאַן האָט די בענקשאַפט צו אַ פעלנדיקן פאָטער באַוויגן אַ יחיד אפצורייסן זיך פון דער מאַסע און פאַרנעמען דעם פאָטער'ס אָרט. דער, וואָס האט דאָס געטון, איז געווען דער ערשטער עפּישער דיכטער. ער האָט דאָס פאַרווירקלעכט אין זיין פאַנטאזיע. דער דאָזיקער דיכטער האָט פאַרלייקנט די ווירקלעכקייט אין גייסט פון זיין בענקשאפט. ער האָט אויסגעטראַכט דעם העראאישן מיטאָס אַ העלד איז געווען דער, וואָס האט אַליין דערהרגעט זיין פאָטער. און וואָס האט פיגורירט אינם מיטאָס אַלס טאטעמיסטישער פאַרזעעניש. פונקט ווי דער פאטער איז געווען דער ערשטער אידעאל פון יינגל, אזוי האט איצט דער דיכטער געשאַפן דעם ערשטן איך-אידעאל אינם העלד, וואָס וויל פאַרטרעטן דעם פאָטער. אַלס ביישפּיל פון צוגעבונדנקייט צום העראָס איז וואַרשיינלעך געווען דער יונגסטער זון, דער מוטערס ליבלינג, וועמען זי האָט באַשיצט פון דער אייפערזוכט פונם פאָטער, און וועלכער איז אין די אור-האָרדישע צייטן געוואָרן דער יורש פונם פאָטער. אין דער ליגנערישער איבערדיכטונג פון דער אור-צייט איז די פרוי, וואָס איז געווען דער קאַמפס-פּריז און אָנרייצונג צום מאָרד, וואַרשיינלעך געווארן פאַרפירערין און אויפרייצערין פונם פאַרברעכער.

דער העראָס זאָל אַליין האָבן פאַרווירקלעכט דעם דאָזיקן טאַט, וועלכן ס'האָט געוויס געקענט טון נאָר די האָרדע אַלס גאַנצעס.

דאָך האט די לעגענדע, לויט Rank's באַמערקונג, אויפגעהיטן בולטע שפורן פון אַ פאַרלייקנטער זאַך-לאַגע. ווייל דארט (אין דער דאזיקער לעגענדע) פאסירט עס אפט, אַז דער העלד, וואס האָט צו לייזן אַ שווערע אויפגאַבע — ס'רוב דער יונגסטער זון, יישט זעלטן אַזאַ, וואָס מאַכט אַן אנשטעל פון אַ נאַר פאַר דעם פאטער-סוראגאט, ד. ה. ער איז נישט פאַר אים געפערלעך — קען לייזן די דאזיקע אויפגאַבע נאר מיט דער הילף פון אַ חברה פון קליינע חיות (בינען, מרוּוקעס). דאָס זענען

געוועזן די ברידער פון דער אור-האָרדע, פונקט ווי אין דער סימבאליק פון חלומות באטייטן די אינזעקטן און פאראזיטן ברודער און שוועסטער (פאראכטלעך אלס קליינע קינדער). יעדע איינע פון די אויפגאבן אין די מיטאס און בבא-מעשות איז דעריבער לייכט צו דערקענען אלס ערזאץ פון דער העראאישער טאט.

דער מיטאס איז, אלזא, דער שריט, מיט וועלכן דער יחיד טרעט ארויס פון דער מאסן פסיכאלאגיע. דער ערשטער מיטאס איז געוויס געווען דער פסיכאלאגישער, דער העראאישער מיטאס; דער דערקלערנדיקער נאטור-מיטאס האט געמוזט אויפקומען אסך שפעטער. דער דיכטער, וואס האט געמאכט דעם דאזיקן שריט און אזוי ארום זיך באפרייט אין דער פאנטאזיע פון דער מאסע, ער ווייס, לויט Rank's א ווייטע־דיקע באמערקונג, אין אמתן דעם צוריק-וועג צו איר, ווייל ער גייט צו דער מאסע און דערציילט איר די טאטן פון זיין העלד, וואס ער האט אויסגעטראכט. דער דאזיקער העלד איז, אין גרונט גענומען, נישט קיין אנדערער ווי ער אליין. ער פאלט אזוי ארום אראב צו דער רעאליטעט און דערהויבט זיינע צוהערער צו דער פאנטאזיע. די צוהערער אבער פארשטייען דעם דיכטער, זיי קענען זיך אידענטיפיצירן מיטן העראס אויפן יסוד פון דער אלץ איינער בענקשאפטלעכער באציונג צום אור-פאטער. 1)

דער ליגן פון דעם העראישן מיטאס דערגרייכט זיין העכסטן פונקט אין דער פארגעטלעכונג פונם העראס. אפשר איז דער פארגעטלעכטער העראס פריער געווען ווי דער פאטער-גאט, דער פארלויפער פונם אור-פאטערס אלס צוריקער גאטהייט. די געטער-ריי איז דאן כראנאלאגיש אזוי: מוטער-געטין — העראס

1) vgl. Hanssachs: Gemiensame Tagträume Auto-referat eines vortrages auf dem N psychoanalytischdn kongress im Hag 1920. Jnternationale Zeitschrift für Psychoanalyse VI 1920.

— פאטער-גאט. אבער ערשט מיט דער דערהויבונג פון דעם קיינמאל-נישט-פארגעסענעם אור-פאטער האט די גאָטהייט באַקומען די שטריכן, וואָס מיר זעען אין איר נאָך היינט 1).

ג. אין דער דאזיקער אָפּהאנדלונג האָבן מיר אַסך גערעדט פון דירעקטע און פון ציל-געהאמעוועטע סעקסועלע-נייגונגען, און מיר דאַרפן האָפן, אַז די דאָזיקע אונטערשיידונג וועט נישט אָנטרעפן אויף אַ גרויסן ווידערשטאנד. דאָך וועט נישט זיין איבעריק אַ נענטערע באטראכטונג וועגן דער דאזיקער פראַגע, אפילו ווען עס ווערט איבערגעחזר'ט דאָס, וואס איז שוין גרעסטנטיילס געזאָגט געוואָרן אויף פריערדיקע ערטער.

דער ערשטער, אבער אויך בעסטער ביישפיל פון ציל-געהאמעוועטע סעקסועלע נייגונגען האָט אונז געגעבן די ליבידאָ-אנטוויקלונג פונם קינד. די אלע געפילן, וואס דאס קינד האָט פאַר זיינע עלטערן און פאַר די מענטשן, וואָס זארגן פאַר אים, פאַרווירקלעכן זיך אָן באַגרענצונג אין די ווינטשן, וועלכע גיבן דעם אויסדרוק פון דעם קינדס סעקסועלן שטרעבן. דאָס קינד פאַרלאַנגט פון די דאָזיקע געליבטע פערזאנען אַלע צערטלעכקייטן, וואָס זענען אים באקאנט, וויל זיי קישן, בערירן, באקוקן, איז נייגעריק צו זעען זייערע געניטאַליען און ביי־צוזיין ביי זייערע אינטימע עקסקרעציע-אָפּריכטונגען. עס זאָגט-צו מיט דער מוטער אָדער פלעגערן חתונה צו האָבן, וואָס אַזוינס ס'זאָל נישט מיינען אונטער דעם דאזיקן באַגריף, עס נעמט זיך אָן צו געבן דעם פאָטער אַ קינד א. א. וו. דירעקטע באַאָבאַכטונגען, ווי אויך די שפּעטערדיקע אנאַליטישע באַלייכטונג פון די רעשטן פון דער קינדהייט, לאָזן נישט איבער קיין ספק

1) אין דערדאזיקער פארקירצטער שילדערונג איז אויסגעקומען אפּצולאָזן זיך פון גאנצן מאטעריאל, זאגן, מיטאס, לעגענדן, מאראל-געשיכטע א.א.וו. די צו שטיצן זיך אויף דער דאזיקער קאנסטרוקציע.

אין דעם אוממיטלבאַרן צוזאַמענפליסן פון צערטלעכע און איי־פערזיכטיקע געפילן און סעקסועלע כוונות און זיי ווייזן אונז אָן ווי גרונטלעך דאָס קינד מאַכט די געליבטע פערזאָן אַלס אָביעקט פון זיינע נאָך נישט־ריכטיק קאָנצענטרירטע סעקסועלע באַשטרעבונגען (זע: סעקסועלע טעאָריע).

די דאזיקע ערשטע ליבע־געשטאַלטונג פון קינד, וואָס ליגט־אונטער אין אַ טיפּישן אופן דעם עדיפּ־קאָמפּלעקס, פאַלט ארונטער, ווי באַקאַנט, אונטער אַ פאַרלייקענונג אינם אָנהייב פון לאַטענטן פעריאָד. דאָס, וואָס עס בלייבט נאָך אָט דער פאַרלייקענונג ווייזט זיך אונז אויס אַלס אַ ריין־צערטלעכע געפיל־געבונדנקייט, וואָס גילט די זעלבע פערזאָנען, אבער קען נישט באַצייכנט ווערן אַלס „סעקסועל”. דעם פּסיכאָלאָג, וועלכער באַלייכט די טיפענישן פון גייסטיקן לעבן, איז נישט שווער אויפצוווייזן, אַז אויך די סעקסועלע צוזאַמענבונדן פון די ערשטע קינדער־יאָרן עקזיסטירן נאָך, אבער זיי זענען פאַרשטויסן און אומבאַוווסטזיניק. ער גיט אונז דעם מוט צו באַהויפּטן, אַז אומעטום, ווו מיר באַגעגענען אַ צערטלעך געפיל, איז דאָס דער נאָכפאָלגער פון אַ פולקאָם „זינלעכן” אָביעקט־צוזאַמענבונד צו דער באַטרעפנדער פערזאָן, אָדער איר פאָר־בילד, (Imago) ער קאָן אונז. — געוויס, אָן קיין באַזונדער אויספאָרשונג, — נישט באַווייזן צי עס עקזיסטירט נאָך אין געגעבענעם פאַל די פריערדיקע סעקסועלע נייגונגען אין אַ פאַרלייקנטן צושטאַנד, אָדער זיי זענען שוין פאַרצערט. נאָך בולטער צו זאָגן: עס איז פעסט־באַשטימט, אַז זי איז נאָך פאַראַן אַלס פאָרם און מאַכט מעגלעך און קאָן נאָך צו יעדער צייט ווערן אַקטיוו דורך רעגרעסיע; עס פרעגט זיך, און עס איז נישט שטענדיג לייכט צו אַנטשיידן, וועלכע פארם און ווירקזאַמקייט זי האָט נאָך אין דער איצטיקער צייט. מען מוז דאָ אין אַ גלייכער־מאָס אין אַכט נעמען צוויי קוועלן פון פעלערן; די סצילא פון דער אונטער

טעצונג ביי דעם פאַרבאָרגענעם אומבאַוווסטזיניקן, און די כאַריבדע פון דער נייגונג צו מעסטן דאָס נאָרמאַלע דווקא מיט דער מאס פון דעם פאטאלאגישן.

דער פסיכאָלאָגיע, וועלכע קען נישט אָדער וויל נישט דורכדרינגען די טיפקייט פון דאָס אָפּגעלייגטע, פאַרלייקנטע, שטעלן זיך די דאָזיקע צערטלעכע געפיל-צוזאַמענבונדן יעד פאַלס אַלס אויסדרוק פון שטרעבונגען, וואָס צילן נישט צום סעקסועלן, אפילו ווען זיי שטאַמען פון די זעלבע צוגעבונדזקייטן, וואָס האבן אַ סעקסועלע באַפּאַרבונג. 1)

מיר זענען באַרעכטיקט צו זאָגן, אַז די דאָזיקע שטרעבונגען זענען אָפּגעצנייגט פון די דאזיקע סעקסועלע צילן. ווע-אפילו עס איז שווער צו צופּאַסן די פאדערונגען פון דער מע-טאַפּסיכאלאגיע צו אַזאַ שילדערונג, וועגן דער אָפּנייגונג פון ציל. איבעריקנס, היטן נאך אויף די דאָזיקע ציל-געהאַמעוועטע נייגונגען אייניקע פון די אורשפּרינגלעכע סעקסועלע צילן; אויך דער צערטלעך נאָ־נטער, דער פריינט, דער פאַרערער זוכט די קערפּערלעכע נאָענטקייט און דעם אָנבליק פון דער פערזאָן, וואָס ער ליבט „אין גייסט פון אַפּאסטאל פּאַול". אויב מיר ווילן, קענען מיר אין דער דאָזיקער אָפּנייגונג פון ציל אנערקענען דעם אָנהייב פון סובלימירונג פון די סעקסועלע נייגונגען, אָדער נאך ווייטער פאַרברייטערן די גרעניצן פון די לעצטע. די ציל-געהאַמעוועטע סעקסועלע נייגונגען האָבן אַ גרויסן פונקציאָנעלן פאָרטייל פאַר די נישט-געהאַמעוועטע, ווייל זיי זענען נישט פעיק צו קיין פולשטענדיקער באַפרידי-קונג, זענען זיי צוגעפּאַסט צו שאַפן דויערהאַפטיקע צוזאַמענ-בונדן, בעת די דירעקטע סעקסועלע פארלירן זייער ענער-גיע יעדעס מאל ביים באַפרידיקן זיך און זיי מוזן וואַרטן אויף באַנייונג דורך אויפסניי צונויפזאַמלען דעם סעקסועלן

1) די פייגטלעכע געפילן זענען געוויס א ביסל קאמפּליצירטע אויס-געבויט;

אַביעקט. די געהאַמעוועטע נייגונגען זענען אין יעדער מאָס פעיק זיך אויכצוזמישן מיט די נישט-געהאמעוועמע, קענען זיך אין זיי צוריק פאַרוואַנדלען, פונקט אַזוי ווי זיי זענען פון זיי אַרויסגעוואַקסן. עס איז באַקאַנט ווי לייכט עס אַנטוויקלען זיך פון געפילס-באַציונגען אויפן פריינטשאַפטלעכן אַרט, וואָס שטיצן זיך אייף אַנערקענונג און באַוווּנדערונג, עראָטישע ווונטשן (דאָס מאָליער'שע (Embrasse-moi pour lamour du Grec) צווישן מייסטער און שילערין, קינסטלער און אַנטציקטע צוהערער, באַזונדערס ביי פרויען. יאָ, די אַנטשטייונג פון אַזעלכע געפיל-צוזאַמענבונדן, וואָס האָבן נישט צום ערשט קיין שום סעקסועלע פונות, גיט דירעקט אַ באַטרעטענעם וועג צו דער סעקסועלער אביעקט-וואַל.

אין זיין „Frömmigkeit des Grafen von Zinzendorf“ האָט Pfister געוויזן אַ בולטן, געוויס נישט פאַרייִנצלטן ביישפּיל פון דעם, ווי נאָענט עס איז, אַז אויך אינטענסיווע רעליגיעזע צוגעבונדטקייט פאַרוואַנדלט זיך אין אַ פלאַמעדיקע סעקסועלע אויפרעגונג. פון דער צווייטער זייט איז אויך די פאַרוואַנדלונג פון דירעקטע קורצלעבעדיקע סעקסועלע שטרעבונגען אין דויערנדיקער, בלויז צערטלעכער צוגעבונדנקייט פון עפּעס זייער געוויינלעכעס, און די קאָנסאָלידירונג פון אַ חתונה, וואָס איז געשלאָסן געוואָרן פון אַ פאַרליבטער ליידנשאַפט, שטיצט זיך גרעסטנטיילס אויפן דאזיקן פּראַצעס.

עס וועט אונז, נאַטירלעך, נישט פאַרוווּנדערן צו הערן אַז די ציל-געהאַמעוועטע סעקסועלע שטרעבונגען אַנטשטייען פון די דירעקט סעקסועלע, אויב דער דערגרייכונג פון די סעקסועלע צילן שטעלן זיך אַנטקעגן אינערלעכע אָדער אויסערלעכע שטערונגען. דאָס פאַרשטויסן די לאַטענצצייט איז אַן אינערלעכע — אָדער בעסער געזאָגט: אַזאַ אינערלעך-געוואָרענע שטערונג. ביים פאָטער פון דער אור-האָרדע האָבן מיר אָנגענומען, אַז ער צווינגט, צוליב זיין סעקסועלער אומטאָלעראַנץ, אַלע זין צו

אבסטינענץ, און שטופט זיי אַזוי ארום אין ציל-געהאַמעוועטע צוגעבונדנקייטן, בעת ער גופא באַהאַלט פאַר זיך דעם פרייען סעקסועלן געניס און ער אַליין בלייבט נישט געבונדן. אַלע צוגעבונדנקייטן, אויף וועלכע די מאַסע שטיצט זיך, געהערן צו דעם מין פון ציל-געהאמעוועטע נייגונגען. מיט דעם האָבן מיר זיך דערנענטערט צו דער באַטראַכטונג פון אַ נייער טעמע, וואָס באַהאַנדלט די באַציונג פון די דירעקטע סעקסואַל-נייגונגען צו דער מאַסע.

דורך די ביידע לעצטע באַמערקונגעז זענען מיר שוין צוגעגרייט צו דעם, אַז די דירעקטע סעקסועלע באשטרעבונגען זענען נישט גינסטיק פאַר דער מאַסע. הגם אויך אין דער אַנטוויקלונגס-געשיכטע פון דער פאַמיליע האָבן עקזיסטירט מאסן-באַציונגען פון דער סעקסועלער ליבע (די גרופן-חתונה), אָבער וואָס באַדייטונגספולער ס'איז געוואָרן די געשלעכטלעכע ליבע פאַרן „איך", אַלץ מער פארליבטקייט האָט זיך אַנטוויקלט, אַלץ עקשנותדיקער פאָדערט זי די באשרענקונג אויף צוויי פערזאנען — una cumuno — וואָס זענען דורך דער נאַטור אָנגעצייכנט געווארן פאַר דעם געניטאַל-ציל. די פאליגאמישע נייגונגען זענען אָנגעוויזן אויף דרויף זיך צובאפרידיקן מיט דעם פאָלגנדיקן טויש פון אָביעקט.

די ביידע פערזאָנען, וואָס זענען אָנגעוויזן איינער אויפן אַנדערן פאַרן צוועק פון סעקסועלער באַפרידיקונג, דעמאנסטרירן קעגן דעם סטאַדע-אינסטינקט, מאַסע-געפילן, זוכנדיק איינזאַמקייט. וואָס פאַרליבטער זיי זענען, אַלץ פולקאמענער גענוגן זיי איינער פאַרן צווייטן. דאָס אָפּוואַרפן דעם איינפלוס פון דער מאַסע דריקט זיך אויס אַלס בושה-געפיל. די אויסערסט-העפטיקע געפילס-אויפרעגונגען פון דער אייפערזוכט ווערן גערופן, כדי צו שיצן די סעקסועלע אָביעקט-וואַל פון אַ היזק דורך דער צוגעבונדנקייט צו דער מאַסע. נאָר אויב דער צערטלעכער, דער פערזענלעכער פאַקטאָר פון דער ליבע-באַציונג טרעט אינגאַנצן צוריק פאַר דעם זינלעכן, ווערט מעגלעך דער ליבע-פאַרקום פון אַ פאַר-פאָלק אין דער קעגנוואַרט פון אַנדערע אדער גלייכצייטיקע

סעקסועלע אַקטן, אינערהאַלב אַ גרופּע ווי בעת אַן אָרגיע. מיט דעם איז אַ ער געגעבן אַ רעגרעסיע צו אַ פרייען צושטאַנד פון געשלעכט-באַציונגען, בעת וועלכע די פאַרליבטקייט האָט נאָך נישט געשפּילט קיין ראָל, און די סעקסועלע אָביעקטן זענען גלייכווערטיק איינער דעם צווייטן, עטוואָס אין זין פון בערנאַרד שאָו׳ס גיפטיקע ווערטער: פאַרליבט זיין הייסט גען וואַלטיק איבערצושעצן דעם אונטערשיד צווישן איין פרוי און אַ צווייטער.

עס זענען פאַראַן אַסך סימנים, אַז די פאַרליבטקייט טרעט ערשט שפּעטער אַריין אין די סעקסועלע באַציונגען צווישן מאַן און ווייב, אַזוי אַז אויך די קעגנשאַפט צווישן געשלעכטלעכע ליבע און מאַסן-צוגעבונדנקייט איז ערשט אַ שפּעטערע אַנטוויקלונג.

אין גרויסע קינסטלעכע מאַסן, אין דער קירך און אין מיליטער, האָט די פרוי אַלס סעקסועלער אָביעקט נישט קיין אָרט. די ליבע-באַציונגען צווישן אַ מאַנספּערשוין און פרוי בלייבן מחוץ די דאָזיקע ארגאַניזאַציעס. אפילו דאָרטן, וווּ עס פאָרמירן זיך מאַסן, וואָס באַשטייען פון מאַנסלייט און פרויען, שפּילט נישט קיין שום ראָל די געשלעכטלעכע אונטערשיידונג. עס בלייבט כמעט ווי אַ פראַגע צי דער ליבידא, וואָס בינדט צונויף די מאַסע, טראָגט אַ האָמאָסעקסועלן אָדער העטעראָסעקסועלן כאַראַקטער, ווייל ער, דער ליבידא, איז נישט דיפערענצירט לויט די געשלעכטער און ער האָט גאָרנישט אין זינען די געניטאַלע ארגאַניזאַציע פונם ליבידא.

די דירעקטע סעקסועלע שטרעבונגען היטן אויך אויף, ביז אַ געוויסער מאָס, די אינדיווידועלע טעטיקייט ביי אַ מענטש, וואָס ווערט געוויינלעך אויפגעלייזט אין דער מאַסע. דאָרט, וווּ זיי פאַרשטאַרקן זיך אויסערגעוויינלעך, פאַרניכטן זיי יעדע מאַסע. די קאַטוילישע קירך האָט געהאַט וואָגיקע מאָטיוון, רעקאָמענדירנדיק די גלויביקע דאָס נישט-חתונה-האָבן, און ארויפלייגנדיק אויף אירע הייליקע דינער דעם צעליבאַט, אָבער די פאַרליבטקייט איז אָפט אויך פאַר די גייסטלעכע

פֿאַרזאָגנען געווען אַ סטימול אַרויסצוטרעטן פֿון דער קירך. דער־גלייכן לייזט די ליבע צו אַ פֿרוי אויף די צוגעבונדנקייט פֿון דער מאַסע צו דער ראַסע, די נאַציאָנאַלע ראַמען און די סאציאַלע קלאַסן אָפּצוימונגען, און פֿירט אַדאַנק דעם וויכ־טיקע קולטורעלע אויפֿגאַבן. בלי ספק, אַז די האָמאָסעקסועלע ליבע פּאַסט זיך לייכטער צו די מאַסן-צוגעבונדנקייטן אָפּ דאָרט, וווּ זי באַווייזט זיך, ווי נישט-געהאַמעוועטע סעקסועלע שטרעבונגען. דאָס איז אַ שטוינענדער פֿאַקט, און אים צו דער־קלערן וואָלט אונז צו ווייט פֿאַרפֿירט.

די פּסיכאָלאָגיע אויספֿאָרשונג פֿון די פּסיכאָנעווראָזן האָט אונז דערוויזן, אַז מען דאַרף האַלטן זייערע סימפּטאָמען פֿאַר אַזעלכע, וואָס שטאַמען אָפּ פֿון די אַרויסגעשטויסענע, נאָר וועלכע זענען געבליבן אַקטועלע דורך די דירעקטע סעקסועלע שטרעבונגען. די דאָזיקע פֿאָרמול דאַרף מען דערגענצן: די סימפּטאָמען קענען זיך אויך באַווייזן אַלס אָפּשטאַמענדיקע פֿון ציל-געהאַמעוועטע שטרעבונגען ביי וועלכע די געהאַמעוועטקייט איז לגמרי נישט געלונגען, אָדער ביי וועלכע ס'איז פֿאָרגעקו־מען אַ צוריקקער צום אַרויסגעשטויסענעם סעקסועלן ציל.

די דאָזיקער מיט-שייכות אַנטשפּרעכט פֿולקאָם דעם פֿאַקט, וואָס דער מענטש ווערט אונטערן איינפֿלוס פֿון נעווראָז אַסאָציאַל און ער רייסט זיך אָפּ פֿון די געוויינלעכע מאַסן. מען קען זאָגן, אַז דער נעווראָז, פּונקט ווי די פֿאַרליבטקייט, ווירקט פֿאַרניכטענד אויף דער מאַסע. דעריבער קען מען זען, אַז דאָרט, וווּ ס'איז פֿאַראַן אַ סטימול צו אַ מאַסן-פֿאָרמירונג, טרעט אָפּ דער נעווראָז אויפֿן לעצטן אָרט, און קען, לכל־הפחות, אינגאַנצן פֿאַרשווינדן ווערן אויף אַ געוויסער צייט. ס'זענען אַפֿילו געמאַכט געוואָרן באַגרינדעטע פּרוּוון אָנגעוו־ענדן די דאָזיקע נישט צוגעפּאַסטקייט פֿון נעווראָז און דער מאַסע ווי טעראַפּעטיש מיטל. אַפֿילו דער, וואָס באַדויערט נישט דאָס פֿאַרשווינדן ווערן פֿון רעליגיעזע אילוזיעס אין דער היינטצייטיקער קולטור-וועלט, איז מודה, אַז זיי זענען געווען אַ שטאַרקע שוץ בעת דער נעווראָזישער געפֿאַר פֿאַר מענטשן,

וואָס די האָבן צוזאַמענגעבונדן. ס'איז נישט שווער צו זעען אין די אַלע צוגעבונדנקייטן די מיסטיש רעליגיעזע אָדער פי- לאָזאָפיש-מיסטישע סעקטעס און געמיינדעס אַן אויסדרוק פון פסיידא היילונג פון פאַרשידענע נעוראָזן. דאָס אַלץ איז פאַר- בונדן מיט דער סתירה אין די דירעקטע און ציל־געהאַמעוועטע סעקסועלע שטרעבונגען.

דער נעוראָטיקער איז אָנגעוויזן אויף זיך אַליין, ער מוז זיך מיט זיינע סימפּטאָמען אַליין פאַרטרעטן די ריזיקע מאַסן פון וועלכע ער איז אויסגעשלאָסן, ער באַשאַפט זיך זיין אייגן פאַנטאַסטיש וועלטל, און זיין, פון וועג רעדנדיקן סיסטעם זיין אייגענע רעליגיע, זיין אייגן סיסטעם. און אַזוי אַרום חזרט ער איבער די אינסטיטוציעס פון דער מענטשהייט אין אַ פאַר- קריפּלטער פאָרם, וואָס איז אַ באַווייז פונם שטאַרקן אָנטייל פון די דירעקטע סעקסועלע שטרעבונגען. 1)

ד. צום סוף וועלן מיר געבן אַן אָפּשאַצונג, אַרויסגייענ- דיק פון דער ליבידא-טעאָריע, פון יענע צושטאַנדן, וואָס מיר האָבן שטודירט: פאַרליבטקייט, היפּנאָז, מאַסע און נעוראָז.

די פאַרליבטקייט שטיצט זיך אויף דער גלייכצייטיקער עקזיסטענץ פון דירעקטע און ציל-געהאַמעוועטע סעקסו- עלע שטרעבונגען, דערביי ווערט דעם אָביעקט אַוועקגעגעבן אַ טייל פונם נאַרציסטישן „איך" ליבידא, בעת דער פאַרליבט- קייט עקזיסטירט נאָר דער „איך" און דער אָביעקט:

דער היפּנאָז צעטיילט מיט דער פאַרליבטקייט די באַ- גרענצונג פון די צוויי פּערזאָנען, ער שטיצט זיך אָבער אויס- שליסלעך אויף ציל-געהאַמעוועטע סעקסועלע שטרעבונגען און שטעלט דעם אָביעקט אויפן אָרט פון „איך" אידעאַל.

די מאַסע פאַרפילט דעם דאָזיקן פּראָצעס; זי פאַלט צענויף מיטן היפּנאָז און כאַראַקטער פון די איר צוזאַ-

1) זע „טאטעם און טאבו" 2-טע קאפיטל.

מענבונדנדיקע נייגונגען און אינם פארבייט פונם „איך״ אידעאל דורכן אביעקט, אבער ביי איר פארייניקט זיך די אידענטיפיצירונג מיט אנדערע אינדיווידואומען, וואס איז, געוויס, אורשפרינגלעך געווען מעגלעך אדאנק דער זעלבער באציונג צום אביעקט.

די ביידע צושטאנדן, סיי דער היפנאז, סיי די מאסע, זענען ירושה-אפזאצן פון דער פילאגענעזע פונם מענטשלעכן ליבידא; דער היפנאז — ווי א פארבייגונג די מאסע חוץ דעם ווי א דירעקטע איבערגעלעבטע זאך. דער פארבייט פון דירעקטע סעקסועלע שטרעבונגען אין ציל-געהאמעוועטע, ווירקט אין ביידע פאלן אויף דער אפזונדערונג פונם „איך און „איך״ אידעאל; דער יסוד איז שוין געלייגט געווארן בעת דער פארליבטקייט.

דער נעווראז טרעט ארויס פון דער ריי. ער שטיצט זיך אויך אויף דער אייגנארטיקייט פון דער אנטוויקלונג פונם מענטשלעכן ליבידא, אויף דעם איבערגערופענעם, איבערן לאטענסן פעריאד, צווייפאכיקן יסוד פון דער דירעקטער סעקסועלער פונקציע.

(זע: טעאריע פון געשלעכטלעכער נייגונג)

אין דער הינזיכט טיילט ער מיטן היפנאז און דער מאסע דעם כאראקטער פון דער רגרעסיע וואס די פארליבטקייט מיידט אויס. ער קומט שטענדיק אן אין די פאלן, ווו ס'איז נישט פולקאם געלונגען דער איבערגאנג פון דירעקטע צו ציל-געהאמעוועטע סעקסועלע שטרעבונגען; ער איז דער אויסדרוק פונם קאנפליקט צווישן די איינגעזאפטע אינם „איך״ נייגונגען, וואס האבן אדורכגעמאכט אזא אנטוויקלונג, און א טייל פון די נייגונגען וואס שטרעבן פון דער ארויסגעשטויסענער אומבאוווסטזיניקער ספער צו זייער דירעקטער באפרידיקונג (פונקט ווי אנדערע פולשטענדיק אדויסגעשטויסענע נייגונגען). לויטן אינהאלט איז דער נעווראז אויסערגעוויינלעך רייך, ווייל ער נעמט ארום אלע מעגלעכע באציונגען צווישן „איך״ און אביעקט. סיי די, אין וועלכע דער אביעקט היט

זיך אויף, סיי יענע, אין וועלכע מען זאָגט זיך אָפּ פון אים אָדער אין וועלכע דער „איך" איז אַליין דער אָביעקט; דאָ אַהער געהערן אויך די קאָנפליקט-באַציונגען צווישן „איך" און „איך" אידעאַל.

— סוף —

תּיקון־טעות

זייט	שורה	אַנשטאָט	דאַרף זיין
19	28	zetualterie	sexualtheorie
25	21		אַ פּונקט נאָך שילדערונגען.
34	9	אורפּענאנון	אורפּענאָמען
35		Christopoarus אין דער זעקסטער שורה, דאַרף זיין אין סוף פון דער 5־טער	
37		אין דער באַמערקונג דאַרף זיין: נישט .p.u נאָר .für נישט Pofister נאָר Pfister	
38	30		פעלט „אין" נאָך איידער
41	10	יסוד	יחיד
86	3	פליטן	פליכטן
"	5	דער דאָזיקער	די דאָזיקע
"	"	נויטווענדיקפר	נויטווענדיקער
"	"		„כ'ער" און „מיר" שטייען אין אַ פאַרקערטן סדר.
87	5	גאאד	גראד
88	3	דערפאָלג	רעזולטאַט

אָט וואָס דאָס גאַנצע גייסטיקע אייראָפּא זאָגט וועגן

פּראָפ. זיגמונד פרויד

און זיין בוך

די פּסיכאָלאָגיע פון די מאַסן און דער אַנאַליז פון מענטשלעכן „איך“.

ווער איז פּראָפ. זיגמונד פֿרויד?

אויפֿן געביט פֿון דער מענטשלעכער נשמה-פֿאָרשונג אין אונזער צייט איז פּראָפ. זיגמונד פֿרויד איינער פון אירע גרעסטע פֿאָרשטייער. זיין געניאַלע העכסט אייגנאַרטיקע טעאָריע, דער אַזוי גערופענער „פֿרוידיאַניזם“, האָט אויפגעעפֿנט וועגן צו דערקענטניש פֿון דער מענטשלעכער נשמה, וועלכע זענען ביזן היינטיקן טאָג געווען פֿאַרהוילן אין די טונקלסטע טומאַנען פֿון דער נישטבאַגרייפֿבאַרקייט.

דער „פֿריידיאַניזם“ האָט דערמעגלעכט דעם אַנאַליז פֿון פּסיכאָלאָגישן „זיין“ וואָס שייך דעם קוים שפּורהאַפטע רעגונג ביז צו דער גרעסטער העראָישער אָנשטרענגונג ביים יחיד ווי ביי די מאַסן.

עס איז נישט פֿאַראַן קיין איין קולטור-שפּראַך, וועמעס ליטעראַטור זאָל שוין נישט האָבן פֿאַראייגנט אין זיך די העכסט וויכטיקע ווערק פון דעם דאָזיקן גרויסן געלערטן.

מיר מיט אונזער אויסגאַבע קומען צום ערשטן מאָל אין יידישן מיט איינס פֿון זיינע אינטערעסאַנטסטע אָפּהאַנדלונגען וועגן „מאַסע„ און „איך“ און זייער קעגנזייטיקע באַציונגען. דאָס בוך קען נישט בלייבן אומבאַמערקט פֿאַר קיין שום דענקנדיקן מענטש.

. דאָס בוך איז איבערגעזעצט פֿינם אָרגינאַל, פֿון דער לעצטער דייטשער אויסגאַבע דורך ש. לערמאַן.

פּרייז 3.50 גילדן.

ISBN:0-657-05031-8